3

1982

Živá SLOVA

Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale zhubí svou duši?

Mat. 16, 26

jak poznám Bibli?

Uvádíme deset biblických veršů podle kralického překladu.

1. *Já, kteréžkoli miluji, kárám a tresci, rozhorliž se tedy, a čiň pokání.*
2. *Požehnání Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení.*
3. *V Boha doufám, nebudu se báti, aby mi co učinit mohl člověk.*
4. *Když jest Bůh s námi, i kdo proti nám?*
5. *Aj, já pošli anděla před tebou, aby ostříhal tebe na cestě a přivedl tě na místo, kteréž jsem připravil.*
6. *A ty anděly, kteříž neostříhali svého knížetství, ale opustili příbytek svůj, k soudu velikého toho dne vazbou věčnou pod mrákotu schoval.*
7. *Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nevzpomínám.*
8. *Nebo milovali slávu lidskou více než slávu Boží.*
9. *Tedy ukázal se jemu anděl Páně, stoje na pravé straně oltáře zápalu.*
10. *Nebo každý, kdož prosí béře, a kdož hledá, nalézá a tomu, kdo tluče, bude otevříno.*

Jestliže si chcete ověřit, jakou máte znalost Bible, bez použití konkordance zodpovězte tyto otázky:

A. Citovaný verš je zapsán ve Starém nebo v Novém zákoně?

B. Které verše jsou zapsány v evangeliích?

C. Ve které knize je zapsán uvedený verš?

Pokud si za správnou odpověď na otázku A. přidělíte 1 bod, na otázku B. 2 body a na otázku C. 3 body a sečtete je, potom při dosažení

0—10 bodů máte znalosti slabé
11—20 bodů znalosti průměrné
21—30 bodů znalosti dobré
31—46 bodů znalosti velmi dobré

Správné zařazení veršů do biblických knih si po zodpovězení otázek vyhledejte pomocí konkordance. -jos

◆ Malé svetlo vo tme plní veľmi veľkú úlohu!

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p,. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

OBSAH a FORMA

I. ÚVOD

Všeobecně platí, že mnohé ušlechtilé myšlenky a hnutí ztratily časem na síle, obsah vyvětral, forma ustrnula a život zvlažněl. V oblasti duchovního života, **kdy se** jedná o Boží vklad, vstup Boží milosti k nám, je tato skutečnost zvlášť důležitá, „protože my tím snažněji musíme šetřiti toho, což jsme slýchali, aby nám to nevymizelo“ (jiné překlady uvádějí „abychom neztratili směr — abychom nebyli stržení proudem“) Žd 2:1—3. Ve „stržení proudem“ lze vidět nebezpečí bludného učení, „časů“ — povrchních či nemorálních dobových znaků a zvyklostí apod. V textu je také v celé vážnosti podtrženo slovo, že jsme „svěřené přijali od samého Pána“.

Svého času byl vynesen výrok, že mnohá duchovní hnutí jsou záležitostí toliko jedné generace. Zda bude této skepsi, vztažené i na nás, dáno za pravdu, rozhodne čas a každý z nás. Upřímně si přejeme, aby tomu tak nebylo a s Boží pomocí se chceme zabývat i v této úvaze duchovním životem a činností v našich sborech.

Otcové „Sborů věřících v Pána Ježíše Krista“ vyšli v minulém století ve víře v Boží slovo a v moci Ducha svatého ze strnulých forem mrtvého církevnictví a vrátili se k prostému a živému duchovnímu obecenství. Byla to doba opravdového „duchovního jara“. Nic nebylo těžké a obtížné. Cesty do shromáždění dlouhé desítky kilometrů pěšky a na kole, obecenství trvající dlouho do noci a podobně. Vše bylo živé, svěží, srdečné a radostné. **Srdce překypovala Božím obsahem, mocí a nadšením, a to vše vytvářelo živé formy bohatého duchovního života.** Mnozí vzpomínají na radostnou službu při kolportáži, rozšiřování letáčků a na spontánní vytváření malých biblických rodinných kroužků. Jak krásné a vzrušující počátky! Ale ptejme se, máme-li ještě i dnes tak živý obsah a živé formy? Nežijeme často jen ve vyjetých kolejích prázdných forem? Žádné hnutí, ani naše sbory, nejsou ušetřeny ducha vlažnosti, který vše strhává do strnulé formálnosti a povrchnosti. Tohoto nebezpečí nejsou ušetřeni ani mladí, ani starší věřící.

Mnohé křesťanské společnosti hledají nové pracovní misijní způsoby a vytvářejí podmínky k oslovení „moderního člověka“ evangeliem. Nehledíme u nás na mnohé „nové“ s nedůvěrou? Neskrýváme za „vyšší známostí“ a zájmem „nepřizpůsobovat se světu“ svou samolibost a duchovní pohodlnost? Často ve snaze nevybočit z tradičních vyjetých kolejí bráníme průchodu Ducha svatého. **Když si uvědomíme, že žijeme obklopeni převážně kulturně** — více či méně **uměleckými hodnotami dnešní doby s jejími sdělovacími prostředky, musíme i v našem poslání představovat pravou duchovní kvalitu obsahu a jemu odpovídající kvalitu formy.** Současná doba je dobou mnohem vyšších nároků (životní úroveň, vzdělání, vědomosti, přístupy k lidem apod), než tomu bylo za časů našich duchovních otců, kteří prožili svůj život v docela jiných poměrech než dnešní generace. Jejich nezapomenutelný odkaz a živý příklad je v tom, že nám odkázali vzácné světlo Božích pravd a svému bohatému vnitřnímu životu dali vynikající vnější výraz. **Byli živí a „pokrokoví“** v pravém slova smyslu. **Tomu se třeba od nich učit — nevidět pouze „věrnost Pánu“ a tím i další prosperitu našich shromáždění ve lpění na tehdy osvědčených způsobech odpovídajících době** (viz letáková neb pouliční misie, jiný pojem svobody, jiný „kulturní vkus“, sociální poměry atd.), ale vidět

jejich příkladné dobové ztvárnění oněch věčně živých neměnných Božích pravd v praktickém životě jejich víry, lásky a naděje (Žd 13:7)!

DUCHOVNÍ NENÍ NIKDY POVRCHNÍ

Pokud činnost církve sklouzne do povrchnosti, Bůh se k takové službě nepřizná. On necení práci „na oko". A tak se stává, že často i při úzkostlivém dodržování určitých vžitých způsobů a zvyklostí se duchovní život vytrácí.

Sledujeme-li dnešní proudy duchovního probuzení, zjistíme, že jsou tam, kde se káže čisté a mocné evangelium, kde je hluboký modlitební a příkladně oddělený život a kde se současně střídají různé živé způsoby práce. Lze říci, **že mnohde určitý nedostatek světla biblické známosti je překonáván radostí ze spasení. Nově obrácení jsou ihned voláni k aktivní činnosti v církvi. První láska a nadšení zapaluje druhé.** — Také biblická pravda o všeobecném kněžství není jim cizí. Jak sdělil duchovní pracovník velké církevní organizace: „I my usilujeme o uplatnění všeobecného kněžství a nechceme zůstat u systému jednoho muže". Je radostné, že Pán dává milost a stále širší okruh protestantských církví nechce ustrnout na svých tradičních formách, ale prohlubuje biblické poznání a své křesťanství v praxi. Těší nás to, ale také burcuje, abychom ve svědecké misijní službě nezůstali stát a nespokojovali se pouze naší neplodnou „pravověrností"!

II. VÝZNAM POJMŮ

Dříve, než si objasníme vlastní význam pojmů „obsahu a formy" v životě křesťana, položme si, milí čtenáři, několik otázek z praktického života. Na příklad:

Co by bylo nejvzácnější víno bez vhodné nádoby? Kde by se vůbec uchovalo a jak by je mohl někdo pít? A co by byla nejvzácnější nádoba, kdyby zůstala prázdná, bez onoho nápoje, který jí dává pravý smysl?

To víno — je OBSAH a ta nádoba — je FORMA! A dále:

Co by bylo to nejvzácnější víno v nějakém střepu či ve špinavé nebo dokonce děravé nádobě?

A co by byla nejkrásnější a nejdražší nádoba s bezcennou, smrdutou a odpornou tekutinou nebo dokonce jedem?

Jak důležité jsou oba uvedené pojmy — obsah a forma — v našem životě, jak úzce a nerozlučně spolu souvisejí a jak je to nutné, aby byly spolu v nejdokonalejší harmonii! Jen skrze vynikající formu může být plně oceněna hodnota obsahu a skrze vzácný obsah užitečnost formy.

A nyní co je aktuální v našem vlastním duchovním životě a v našem duchovním obecenství.

OBSAH je podstata, náplň, jíž život nabývá svého pravého smyslu a ceny. V našem případě je to: Bůh, Boží slovo, Boží vklad, Pán Ježíš jako Pravda, Světlo, Základ (na nějž se staví), Duch, Láska apod.

Obsah se projevuje jako: Bůh v těle, Slovo v činu, Duch v moci, tedy určuje formu. U obsahu se jedná o otázku pravdy — CO?

FORMA je nositelem obsahu, ztvárněním obsahu, je to vnější tvar, podoba něčeho, je ve službě něčeho mnohem cennějšího, určujícího, tedy obsahu. Zatím co se ptáme: Co je obsahem?, ptáme se na formu: JAK?, jak pracovat, stavět apod. JAK — je otázka kvality. Ne každá služba bude oceněna, ne každý čin, kázání, svědectví, návštěva shromáždění bude stejně odměněna.

JAK PRACUJEŠ na díle Páně, bratře, sestro? „Jednoho každého dílo, jaké by bylo, oheň zprubuje" (1K 3:13). Jak, s jakým srdcem, pro čí chválu, v jakém jménu? Vše bude prověřeno a oceněno. **Pro seberealizaci ani tělesnost není v díle Páně místo. Co nekonáme v Duchu, konáme proti Duchu.** Velmi výmluvně zní slovo Páně k lidem, kteří ve jménu Jeho prorokovali, ďábly vymítali a mocné divy činili: „Nikdy jsem Vás neznal! Odejděte ode mne, činitelé nepravosti" (Mt 7:22—23)! Jak neuvěřitelné, tito lidé snad ve jménu Pána Ježíše posloužili jiným, ale ne sobě ve smyslu pravé hodnoty. (Stalo se jim jako psovi, který přivázán u své

boudy svým štěkotem upozornil obyvatele domu, že hoří. Všichni lidé z domu se zachránili jeho zásluhou, ale pes připoutaný řetězem zahynul.)

Všechny naše činnosti a služby (formy), musí být ve službě obsahu. Je nezbytné, aby obsah nejprve naplnil nás a pak abychom svojí službou připravovali cesty Páně. Připravovat cesty **pro Pána**, ne pro sebe nebo naše „já", podle našeho rozumu, našeho ošidného citu a svévole. On musí růsti a já se menšiti (J 3:30)!

A tak živým obsahem křesťanského obecenství je Bůh zjevený v Kristu v plnosti víry, lásky a naděje z Ducha svatého. Jeho cílem je nést obraz Kristův v sobě, mít, zvěstovat a očekávat Krista. Je to plný život k oslavení Boha a služby lidem. KDE JE ZDRAVÝ OBSAH, JE TAKÉ ZDRAVÁ FORMA!

III. KRAJNOSTI

Krajnosti — extrémy vznikají podceněním či přeceněním té či oné z obou uvedených hodnot.

1. **Přecenění formy na úkor obsahu.** U této krajnosti uveďme např. okázalou, moderní sborovou budovu nebo místnost vystavovanou na odiv — na úkor moci zvěstovaného slova a příkladného života. To je přecenění formy. Také obdiv krásného zpěvu aneb kázání bez pravého obsahu a bez vroucí modlitební přípravy je přecenění formy.

K přeceňování formy dochází i tam, kde pod heslem „vše stihnu!" přicházíme do společného obecenství vyčerpáni a unaveni. Ve většině případech (ne vždy!) jde o formálnost, prázdný efekt s mizivým prospěchem. Aneb jde o pouhé vykazování účasti? U koho a pro koho? — Do obecenství s Pánem máme přicházet připraveni, svěží, schopni vnímání.

2. **Podceňování formy, případně zdůrazňování „problematického obsahu" na úkor formy.** Děje se všude tam, kde se přistupuje např. ke službě slovem bez náležitých znalostí a vědomostí, bez řádné přípravy (tzv. „improvizování" pod záminkou „vedení Duchem" podle nedostatečně pochopeného slova Mt 10:19—20), bez příslušné slovní a časové ukázněnosti a smyslu pro sebekritiku. **Služba slovem patří do forem činnosti a je prázdná bez moci shůry!** Také mnohomluvnost při modlitbě, neúměrná délka veřejných modliteb či tzv. „modlitebná kázání", — jako vlastnost pohanů (Mt 6:7), jsou degradací formy.

Často bývá falešně zdůrazňován obsah na úkor formy podle obecně vžitého názoru: — "hlavně, že se slovo Boží zvěstuje", ale jak a za jakých okolností, na tom již nezáleží. Viz neuspořádaný soukromý život, sbor bez kázně a pořádku, nekulturní a nehygienická místnost ve službě vzneseného obsahu, takže vzniká dojem

PODÁNÍ VZÁCNÉHO NÁPOJE VE ŠPINAVÉ NÁDOBĚ, a to je v praxi ODPUZUJÍCÍ. Takový nápoj nikdo nepřijme.

3. Jako další nedostatek lze připomenout uvěznění či svázání obsahu ve formě, ustrnutí ve formě, neschopnost akomodace (přizpůsobivosti) zejména u přestárlých a prostých věřících apod.

Krajní přecenění obsahu nebo formy se vždy projevuje ztrátou moci. **Pouze v harmonii obou je pravé Boží požehnání a Jeho moc!**

IV. SLÁVA OBSAHU

Ve starém zákoně byla forma nařízená v konkrétních morálních a rituálních službách při „domě Božím", v pokrmech a nápojích, v očišťování těla, nádob, nástrojů apod., **ale Bůh pozorně zkoumal lidská srdce — obsah.** Když nebylo v pořádku srdce, oběti odmítal (viz Mal 1:7, 10, 1S 15:22). Izrael byl národem posvěceným převážně ve formě, v kultu, v zachovávání vnějších symbolů, **ale křesťan je zásadně posvěceným v Kristu, v obsahu — svého duchovního myšlení, cítění a snažení.**

V Novém zákoně máme jen poměrně sporé příkazy. Jsou to: památka Páně, křest, obecenství věřících. Dominující je však nade vše přikázání lásky (J 13:34—35), které má naplnit a obsáhnout celý náš život.

Záměrem této úvahy je zdůraznit nezbytnost obsahu — jímž je sám Kristus. Máme-li na něco klást důraz, pak to je život z Krista — život víry, lásky a naděje. A teprve potom se zabývat formou!

SLÁVA ŽIVOTA JE KRISTUS. Být Jeho draze vykoupeným vlastnictvím a mít Jej — znamená obsáhnout to nejvyšší — Lásku Boží, znamená dovršení slávy života. A tato skutečnost je zavazující. Očekává se, že uchvácení Kristem se vydáme do služeb živého poselství milosti a pravdy.

OBSAH JE VĚČNÝ. „Ač tělo i srdce mé hyne, skála srdce mého a díl můj, Bůh jest na věky " (Ž 73:26). Tělo je porušené a křehké jako nádoba. Nádoba se ruší a ustupuje, obsah však zůstává. „Máme poklad tento v nádobách hliněných, aby důstojnost té moci byla Boží a ne z nás" (2K 4:6,7).

Jedinečný a výstižný je obraz ženy v Mt 26, která rozbíjí nádobu a vzácný obsah drahé masti vylévá na hlavu Pána Ježíše. V tomto obraze znovu vidíme, že obsah potřebuje nádobu, bez nádoby je nepřenosný, nepředatelný. „Protož vcházeje na svět řekl: Obětí a darů jsi nechtěl, ale tělo jsi mi způsobil" (Žd 10:5). Bůh aby se lidem zjevil, potřeboval tělo, obsah potřeboval formu.

Nádoba bez obsahu je samoúčelná, prázdná, zbytečná, je jen hlína, jen okrasná nádoba ve vitríně nebo příborníku. A tak je to s osamocenou formou, je žalostně prázdná. V našem uvedeném příběhu dochází k rozbití nádoby, aby obsah — mast mohla být vylita na hlavu Pána Ježíše (předobraz jeho smrti). NÁDOBA JE TU PROTO, ABY SE OBĚTOVALA OBSAHU. Jen v této oběti je vlastně sláva nádoby, je to sláva jejího obsahu, který v sobě chovala, nesla a darovala!

OBSAH DÁVÁ CENU NÁDOBĚ. Bez Pána Ježíše Krista má veškerý náš život mizivou, jen materiální cenu, ale s Pánem Ježíšem a v Něm nabývá ceny věčné. Přebývat v Něm je nezměrná Boží milost. Stůjme o tento živý obsah nade všecko!

Obsah je pouze dar Boží milosti, byl nám Jím samým zjeven a ne námi objeven. Uvědomme si, že nemáme právo s ním manipulovat, jak bychom chtěli. Jsme jen „nádoby" a musíme ustupovat a podrobovat se obsahu, a ne jej věznit podle svých představ. A to se velmi často stává, když ze všech sil střežíme úzkostlivě navyklé tradiční formy namísto oddání se celým srdcem Pánu Ježíši a vedení Ducha svatého.

Také velmi snadno propadáme duchu kritičnosti a soudu v oblasti formy, protože je to celkem lehce poznatelné, jednoduché a pohodlné. A tak při jednostranném hlídání formy se můžeme lehce provinit proti obsahu. „Člověk hledí na to, co je před očima, ale Hospodin hledí k srdci". Podle Písem máme „bdít a modlit se" (Mt 26:41). Jak je to důležitá vazba. Kdo „bdí", „zkušuje" a „soudí", bez modlitby — snadno se províní proti lásce. **Jsme voláni ke bdění, ale s modlitbou. Duch kritiky není Duch svatý.** Pán Ježíš se obrací na Petra třikrát s otázkou: „Miluješ mne, Petře?" Po kladné odpovědi: „Ty víš, Pane, že Tě miluji," Pán pak orientuje Petra: „Pas mé ovečky." Jasně je dáno na vědomí, že milovat Pána lze milováním bratří. Chceš-li milovat mne, miluj mé ovečky. Kdo miluje, unese i chyby bližních, kdo nemiluje, je „vrahem". Pravý pastýř miluje stádo, opatruje je, nepanuje nad dědictvím Páně a nechová se jako „četník" vybírající pokuty za každé přestoupení. Pase stádo, vodí je, jsa mu ve všem příkladem (1Pt 5:1—4).

Sláva obsahu se má projevovat v každém ohledu. Kde je obsah správný, je správná služba slovem, správná kázeň i řád, jsou v pořádku i charismata. OBSAH JE NUTNO VŽDY ZACHOVAT — FORMA SE MŮŽE MĚNIT.

V Písmě čteme, že „v Něm život byl, že On je to věčné Slovo plné milosti a pravdy a z Jeho plnosti vzali jsme milost za milostí." On, Pán Ježíš, je Život. Žijeme-li Jej, žijeme v plnosti bohatství Ducha, v nepřeberném množství živých forem a tvarů. Život je svěžest, květ, ovoce. Smrt je šeď, tma a zánik. BEZ SLÁVY OBSAHU ZBÝVÁ JEN MRTVÁ „PRAVOVĚRNOST".

(Dokončení příště)

-šek

V NÁVRAT

Vracím se. Zkoušel jsem štěstí, odešel jsem hledat dobrou náladu, chtěl jsem se rozptýlit ode všeho, i od svého svědomí. Toulal jsem se v krásné přírodě, bylo to „božské", ale to, co jsem tam hledal, jsem nenašel. Byl jsem v malebném městečku: domečky, alej podél cesty a říčka působily na mé nitro — ale nedovedly vyléčit. Pak jsem byl ve velkoměstě. Tramvaje zvonily, auta hučela, sirény prořezávaly vzduch — bylo tam mnoho lidí, všichni někam bezhlavě spěchali, nevšímali si, že chci zapomenout na svou prázdnotu - a mně se zapomenout nepodařilo.

Doma hrálo rádio — ani to mne neuspokojilo, ani naše lidské vědění a umění, ani mnou tak milovaná hudba, ani různé zajímavosti ze světa. V zoufalství jsem vykřikl: „Bože, já chci být jiný, plný, šťastný!" A On vlídně odpovídá: „Vrať se!" — „Kam?!" „Ke mně." — „K tobě?" —?—! — „Jsem takový udřený, unavený, nikde nic není; dobře, přijímám tvé pozvání, vložím do Tebe svou poslední naději! Bože, já k tobě jdu, tak jaký jsem, jak nic nemám, prosím Tě, VEZMI MŮJ ŽIVOT DO SVÉ RUKY A NAPLŇ JEJ TY SÁM!"

Máš podobné problémy? Vrať se. Cesta k Bohu vede přes Pána Ježíše. Neumíš v Něj věřit? — Řekni mu to, On tě neodbude. On ví, co potřebuješ, chce také tebe zahrnout svou láskou — dal přece svého milého Syna, aby On za tebe, za tvé hříchy zaplatil výkupné na Golgatě. Svoboda, plnost a štěstí může patřit i tobě! Snad máš dosud zábranu v tom, že se na svého Spasitele nedovedeš plně spolehnout, ale On přece stojí — a čeká na tebe! On nechce, abys ty pro něho něco dělal, něco pro něj obětoval,

On chce prostě TEBE takového jaký právě teď jsi! A pokud si říkáš „křesťan" a nejsi se sebou spokojen, vrať se znovu k Němu — svému Pánu a Spasiteli, k Bohu, k Jeho Slovu, k modlitbě — do obecenství věřících!

-vý

70 ROKOV OD ZKAZY TITANICU

15. apríla 1912 sa potopila jedna z najluxusnejších lodí sveta, tzv. nepotopiteľný Titanic. Hudba hrala, ľudia sa zabávali a spočiatku nebrali vážne kapitánovu správu, že loď je zasiahnutá ľadovcom a potápa sa. Až keď sa začala voda tlačiť do všetkých priestorov a loď očividne klesala ku dnu, nastala panika. Záchranných člnov bolo málo, veď sa nepočítalo s pohromou. Na boku lode vraj boli dokonca nápisy v tom zmysle, že ani Pán Boh nemôže do bezpečnosti lode zasiahnuť. A predsa... Keď už nebolo žiadneho úniku, hudba hrala hymnu „Bliž k tebe, Bože môj" a hynúci ľudia ju spievali hľadiac v ústrety istej smrti vo vlnách. Zahynulo ich 1513. Je známe, že chlapec sa zachránil a otec zahynul. Nedávno už starý pán zomrel a nechal sa pochovať do vĺn Atlantiku presne tam, kde pred desaťročiami v Titanicu zahynul jeho otec.

Je v tom určitá alegória. Aj my plávame v akomsi „Titanicu". Nikoho nenapadne myslieť na smrť, predsa sme mladí a zdraví a už vôbec nepočítame s Božím súdom. Lenže je tu výzva Nebeského kapitána: — Loď sa potápa, prestaňte sa baviť! Zachráňte sa, kým je čas. Ešte dnes znie zvesť evanjelia, radostnej výzvy o záchrane duši v obeti Pána Ježiša Krista. Stačí povedať: — Áno, som hriešny, vidím, že hyniem, Pane Ježišu, zachráň ma! To je jediný záchranný čln, ktorý odolá akýmkoľvek búrkam a bezpečne dopláva do nebeskej večnosti. Kiežby hymna „Bliž k tebe, Bože môj" znela z onoho záchranného člna. Nemožno sa spoliehať na to, že aj v „potápajúcom sa Titanicu" sa dá obrátiť k Bohu na poslednú chvíľu. Sú náhle odchody v najlepšom veku. Sú havárie, nešťastia a nesmierne blízky je druhý príchod Pána Ježiša Krista. Pre Cirkev alebo k súdu. Pre koho ako. Si zachránený? Dnes je ešte možnosť. Zajtra môže byť pozde!

jk

hlad v zemi

seriál

(10)

„Hľa, oko Hospodinovo hľadí na tých, ktorí sa Ho boja, na tých, ktorí očakávajú na Jeho milosť, aby vytrhol ich dušu zo smrti a živil ich v čas hladu. Ž 33:18—19

Hlad — zlo od Hospodina

Každý seriál má koniec, nuž i tento. Dozvedeli sme sa v ňom o tom, že Hospodin, ktorý „formuje svetlo a tvorí tmu, pôsobí pokoj a tvorí zlo" (Iz 45:7), povoláva aj hlad (2Kr 8:1). Aj ten je teda nástroj v Božej ruke pre nápravu.

Možno niekoho prekvapuje verš Iz 45:7, kde sám Boh hovorí: „Tvorím zlo." Ale je to zlo len z povrchného pohľadu ľudí. Zlo pre Jozefa bolo dobrou cestou k záchrane Jozefovej rodiny. Zlo pre Dávida ho viedlo k poznaniu Boha a k prekrásnym žalmom. Zlo od Hospodina pre Jonášovu plavbu ho priviedlo k sebapoznaniu (napísal knihu o svojich zlých vlastnostiach) a k záchrane veľkomesta Ninive. A ak budeme hľadať ďalej, nájdeme mnoho príkladov v Starom i Novom zákone. Aj ťažkosti a choroby v našom živote nie sú na to, aby nás trápili, ale aby nás vychovávali.

Nesprávne chovanie v čase hladu

Abrahám — opustil zasľúbenú zem, nepýtal sa Hospodina, odišiel do Egypta, hromadil chybu na chybu. Výsledok — zanedbané obecenstvo s Bohom a Hagar s Izmaelom s následkami podnes (Arabi).

Izák — zopakoval chybu svojho otca, dopustil sa podobného kiamu, len obzvláštna Božia milosť ho zachránila.

Izrael na púšti — reptal v čase skúšky. Bolo to zbytočné, lebo Boch ich mohol i dokázal „živiť v čas hladu".

Elimelech — urobil nesprávny krok s tragickým koncom, keď chcel zachrániť svoju rodinu medzi pohanmi. Zahynul on i jeho synovia.

Achab — hľadal vinníka hladu mimo seba, nie v sebe. Preto trval hlad tak dlho.

Všetci títo i niektorí ďalší sú nám výstrahou, aby sme príčinu hladu v našom zbore nehľadali vo svete. A je otázka, či ten hlad je skutočnosťou aj pre iných, alebo len pre mňa. Či neide len o zdanie hladu alebo zlý „duchovný apetít".

Správne chovanie v čase hladu

Možno pochváliť Boaza, ktorý i v čase hladu oral a sial a očakával na Boha, že On dá vzrast a úrodu. Nebol vo svojom očakávaní sklamaný. Jeho príbuzný Elimelech zatiaľ v emigrácii skrachoval. Boaz obdržal hojnosť, z ktorej mohol udierať i núdznym a stať sa výkupníkom svojej rodiny.

Správne sa zachovala i vdova zo Sarepty, ktorá bola ochotná dať svoj posledný pokrm Božiemu prorokovi Eliášovi. A to napriek tomu, že mala svojho malého syna. Zato ju Pán Boh odmenil nevyčerpateľnou hojnosťou.

Záchrana v čase hladu

Tá prichádza len od Hospodina. Prišla Egyptu skrze Jozefa. On sám — jeden človek — stal sa záchrancom Egypta a okolitých národov. Je predobrazom na zachraňujúceho Spasiteľa — Pána Ježiša.

Boh živil izraelský ľud po dlhý čas mannou na púšti. Na tento Boží dar a zdroj obživy sa dalo plne spoľahnúť čo do pravidelnosti, kvantity i kvality. Taký verný je Boh, keď dáva dary pre náš život, len sa na Neho spoľahni!

Eliášovi prišla záchrana skrze krkavca, nečistého vtáka a skrze ženu pohanku v Sarepte. Božia záchrana je často netradičná a prekvapujúca, len ju treba vziať. I my máme život skrze usmrteného, bohatstvo skrze schudobnelého, ospravedlnenie skrze odsúdeného.

Božie myšlienky s nami nie sú o trápení, ale o pokoji. On má hojnosť a dá hojnosť tým, ktorí na Neho očakávajú.

Záver

Povedal starší kresťan mladšiemu: „Aká škoda, že mnohí mladí sa nevedia udomácniť v zhromaždení, ale chodia z jedného do druhého a všade dačo hľadajú. Pritom neprijímajú prácu a zodpovednosť vo svojom zhromaždení ani kázeň a sú neuspokojení."

Mladší odvetil: „Keď je nádoba plná, nemožno do nej naliať. My túžime, aby sme sa v zhromaždení naplnili dobrými vecami, no keď je to chudobné, hľadáme inde."

O čo tu ide?

— Aby každý kresťan denne nielen čítal, ale študoval Božie Slovo pre svoju potrebu.

— Aby sa starší i mladší bratia pripravovali na službu Slovom pre každé zhromaždenie.

— Aby sa sýtenie Pánom Ježišom Kristom ako pravdivým chlebom nerozumelo len ako čítanie Biblie, služba Slovom Božím, ale aj ako pastierska služba v celej šírke a kňazský modlitebný duch.

— Aby sme neboli dezertéri ako Elimelech — na svoju vlastnú škodu.

— Aby sme ako Boaz chránili Božie dedičstvo zanechané otcami vo viere.

— Aby sme nepohŕdali ani potravou, ktorú nám Boh posiela po krkavcovi či pohanovi pre našu záchranu. Aj z netradičných zdrojov prichádza pokrm, keď ho posiela Boh.

A hlavne, v čas hladu, či je pociťovaný len osobne alebo aj spoločne, je potrebné pracovať a modliť sa. Pán Boh vždy milostivo požehná tam, kde je úprimná túžba po hojnosti a posilnení. Prieduchy Božieho požehnania sa hermeticky neuzavreli, domnelé „zlo" od Hospodina má mimoriadne dobré dôsledky pre pokorných a verných kresťanov. Buďme takými!

ik

NEBO BUDE MUŽ TEN JAKO POTOKOVÉ VODY NA MÍSTĚ SUCHÉM

Vyschlé řečiště v hrozné idumejské poušti... Strádání žízní a perspektiva hrozné smrti. Je to možné, že se v této situaci nachází právě Boží člověk — judský král JOZAFAT? Člověk, hledající Boha, chodící v Davidových šlépějích, s udatným srdcem pro Boží cesty, nesmiřitelný odpůrce modlářství a propagátor známosti Hospodinova zákona? (2Kr 3:9)

Jak se vůbec do takové situace dostal? Co na té idumejské poušti pohledával? Proč ho tam Bůh zavedl? Opravdu Bůh? Ne! Ale jeho nevhodné přátelství s modlářským izraelským králem JORAMEM — synem smutně proslulého Achaba a zvrhlé Jezábel... Je toto vhodná společnost pro Boží dítko — posuďte, čtenáři, sami: odpadlík Joram („jablko nepadající daleko od stromu") a pohanský idumejský panovník (neznající vůbec pravého Boha a žijící mezi svými modlami)?!

Není divu, že tak mnohé Boží dítko přichází záhy o své posvěcení pro Boha — o své pravé postavení, a kvůli čemu vlastně? Pro své nevhodné kamarády, pro pochybenou přízeň světa a samozřejmě pro ovlivnění cizím duchem, který bývá člověku příjemnější než Boží slovo!

Společné tažení uvedených tří králů začalo docela nadějně, ale brzy skončilo zcela neočekávaným a hrozným fiaskem právě na té idumejské poušti. Vůdce (spíše „svůdce") výpravy — sebevědomý Joram — propadá zoufalství a další svedený — idumejský král — je „ve svém vlastním revíru" naprosto bezradný a Jozafat? Jak se může nyní cítit bez Božího slova a vedení a — v jedné „bojové linii" s bezbožníky na jejich vlastních ctižádostivých cestách? Nedopadá to tak někdy i s tebou? Nezaměňuješ často Boží cesty za svoje, Boží přízeň za tu lidskou, Božího Ducha za ducha tohoto světa, Boží pravdu za svůdný podvod a lež, Boží život za vůni a atmosféru smrti? Výsledkem je vyprahlá země, vyprahlé rty, vyprahlá duše, ztvrdlé a okoralé srdce, zcela vyschlé řečiště, v němž kdysi proudila živá voda! Ztráta posvěcení — Boží přítomnosti a blízkosti, Božího požehnání a zmocnění! Už se ti to též stalo, už jsi to zažil? Co uděláš nyní, Jozafate? Budeš se podobně chovat jako tvoji „spojenci" a dále se řídit jejich „radami" a „plány"? Jak jinak má jednat a jedná Boží člověk i v tak povážlivém stavu svého pochybení!?

1. Ale JOZAFAT **nepřestává doufat v Boží milosrdenství a pomoc** ani uprostřed Božích kázeňských opatření! On ví, že idumejská poušť s vyschlým řečištěm není důvodem k zoufalství bezbožníků, ale prostředkem pro dítky Boží k novému zjevení Boží spasitelné, napravující a posvěcující milosti pro ty, kdož na Něho právě uprostřed své zcela neřešitelné a beznadějné situace s důvěrou očekávají... Ubohý Joram, který ve své známosti Božích věcí nejdříve Boha „bohorovně" ignoruje a potom v Něm nedovede vidět ve svém zoufalství nevěry nikoho jiného než bezohledného a nelítostného mstitele (2Kr 3:10—11)! Jak ubohý je právě v tak beznadějných okolnostech „stínů smrti" ten, kdo už není schopen věřit v Boha a v jeho odpuštění! Kéž bys to, drahý čtenáři, nikdy tak daleko nedopracoval ve svém vztahu k Bohu!

2. Ale JOZAFAT **hledá celým srdcem „slovo Hospodinovo"!** Nesmírně mu na něm záleží na rozdíl od jeho „přátel" a „spojenců"! Je ochoten je nejen vyslechnout, ale i poslechnout, ať je jakékoliv — zda v soudu či v milosti!!!
Ubohý Joram, který má Boží slovo u sebe, vedle sebe, kolem sebe, ve své vlastní zemi — ve svém domě, a v rozhodné chvíli o něm vůbec neví, o ně nedbá, po něm se neptá, jemu nevěří... Ale jaká to obdivuhodná Boží milost a trpělivost v podobě služby dobrého a věrného služebníka, který ví, kam a ke komu se o potřebné Boží slovo obrátit! (v. 11)
Nesetkal jsi se dosud a nemáš dokonce okolo sebe podobné dobré a věrné služebníky, kteří ti pomáhají v nejtěžších chvílích dobrou zprávou, radostnou zvěstí, výbornou radou — doporučí ti čisté Boží slovo?

3. Ale JOZAFAT **se zcela a s naprostou odevzdaností poddává Bohu, jeho slovu, jeho vůli** — jde k Bohu takový, jaký je ve své upřímné víře — a v tomto smyslu teď svým příkladem ovlivní své „přátele" — od Boha se odvracejícího Jorama a bezbožného idumejského krále. A oni jdou — donuceni Bohem skrze jím samým připravené okolnosti — k slyšení Božího slova pod vlivem Jozafatova svědectví! (v. 12)
Jaká to předivná zkušenost s Bohem, jehož svrchovanosti nemůže zabránit ani tvůj „jonášovský" či „jozafatovský" pád, jen když ho upřímně celým svým srdcem uznáš a vyznáš! Ano, Bůh je mocen i pak zjevit svou nevypravitelnou milost a milosrdenství těm „Joramům" a „Idumejcům" — skrze tebe! Rozumíš tomu, bratře, sestro, jaký je tvůj Bůh — nebeský Otec, a jak jen On dovede mluvit a jednat ve všem a skrze všecko a uchvacovat tvé srdce? Ubohý Joram — jaká to byla řeč k němu skrze jeho zahanbení a zjevné ponížení jeho pýchy — a jaký to byl údiv a bázeň u bezbožného Idumejce (Herodesova praotce), když se nyní jdou pokořit pod moc Božího slova s Jozafatem! Nepracuje takto náš živý Bůh ještě i dnes? Boží slovo je a zůstává nepohnutelnou nadčasovou autoritou lidského života a smrti přes všecku lidskou kritiku a dobové názory... a blaze těm, kdož to přece jen jednou pochopí a uznají, dokud je ještě čas.

4. Ale JOZAFAT nakonec je **a zůstává tím, pro kterého — kvůli kterému — z ohledu na něhož se Bůh smilovává** nad všemi těmi ubožáky v idumejské poušti uprostřed jejich zcela vyschlých řečišť (v. 13). Bůh je milující a věrný! On nikdy neopustí toho, koho jednou přijal — a přes jeho křehkosti, slabiny, poklesky a pády se ho nezříká!! A tak také pro své dítko rozšiřuje a zachovává svou milost i pro jeho rodinné příslušníky a okolí! Božím dítkám není dobře mezi bezbožnými lidmi a kvůli nim, kde jen „trápívají duši svou", ale naopak bezbožným je vždy dobře mezi dítkami Božími a kvůli nim — i když to většinou nechápaou a nedovedou plně ocenit, že tady se jedině může „cítit dobře jejich duše" a pro „spravedlivé i oni bývají posvěceni" a stávají se „účastníky dobrých věcí"!

Ubohý Joram, který tolik znal a věděl z Božích věcí, uviděl ve svém životě tolik zjevných Božích zásahů — musí nyní slyšet tak tvrdá slova odsouzení za své odpadlictví (srov. Žd 6:4—6 a 10:26—31)! Vzpamatuje se ještě? Budeš činit pokání i ty, dítě věřících rodičů, ty, který jsi již tolik slyšel, viděl, poznal — a přece si bereš raději příklad z hříchů a pádů některých věřících lidí (žel i rodičů) a naproti tomu ze zdánlivých „kvalit" lidí bez Boha, bez Krista a bez naděje — jen abys podpořil svůj „alibismus" — ale k svému vlastnímu odsouzení?! Kdy tě vlastně zklamal Pán Ježíš Kristus? Může být někým z lidí znehodnocena jeho božsky ušlechtilá a zcela nesobecká láska — jeho zjevení Božího — Otcova srdce, abys Ho mohl jen tak snadno pro své nejapné výmluvy na druhé jednoduše odhodit, pošlapat a dát před Ním přednost některé modle dnešního člověka, jako to udělal Joram? Ne, to je opravdu nemožné, aby ten, kdo je opravdu Boží, se mohl ještě proměnit v Jorama, na kterého už docela nic neplatí! Ano, je to hrozné, když už Bůh nepohlédne a nepopatří na člověka... (v. 14).

5. Ale JOZAFATA **si Bůh váží a nepřestal vážit** nejen jako člověka, ale i jako „krále nad svým lidem"! Ještě — po tom všem! Má pro něj harfu, dobrého har-

fenistu, je zde jeho — Boží ruka — je zde jeho prorok s živým, mocným a nádherným slovem spásy: se svým

SLOVEM **zaslíbení** o zcela ojedinělém, nevyzpytatelném a netušeném „potoku vod na místě suchém",

SLOVEM **o jeho jedinečně klidném, pokojném toku a přitom mocném a přebohatém proudu**, zcela naplňujícím ono vyschlé řečiště v idumejské poušti. O potoku vod, dostačujícímu nejen aktérům uvedené události k záchraně jejich života, ale všem zúčastněným beze zbytku v netušené hojnosti, dokonce i jejich zvířatům (v. 17) a k naplnění vší země vodami (v. 20),

SLOVEM **o potřebě přípravy vyprahlého řečiště starých cest** pro zachycení a náležité využití bohatství oněch zaslíbených „potoků vod na místě suchém" (v. 16),

SLOVO **o slavném vítězství** nad nepřítelem, který vidí v bezvodých pustinách a v krvavém znamení absolutní záruku svého úspěchu namísto své zdrcující zkázy (v. 21—23).

Jak pravdivé je Boží slovo! Ale co by prospělo lidem, kteří by mu neuvěřili a nezachovali se podle jeho rady? V onu požehnanou noční chvíli by jim všecka ta voda života utekla a věčně žíznivá poušť by ji opět vypila... Co by si potom počali ti „posluchači Božího slova", kdyby ve víře a v poslušnosti nevyhloubili předem patřičně hluboké jámy ve vyprahlém řečišti? Všichni by neodvratně zahynuli svou vlastní vinou — pro svou nevěru, pro své pohrdnutí Božím slovem — svou ignorací Božího slova a neposlušností jeho rady! Jak by zajásal nepřítel nad zkázou těch, kdož měli již své vítězství na dosah ruky!

Vyber si, milý, čtenáři, jakou věrouku budeš nyní vyznávat:

1. věrouka pesimistická — „Tu idumejskou poušť nikdo neodstraní, je neodvratná, a ještě více se rozšíří... a všecka řečiště lidského rozumu, lidského citu a lidské námahy jsou beznadějně nedokonalá, vyprahlá a bezmocná proti osudovému zániku lidstva. Není již žádných živých a oživujících vod pro dnešního člověka. Hlavně, že my snad ještě s tou naší „čutorou vody" vystačíme — a po nás — ať přijde „potopa" či „spáleniště"..."

2. věrouka optimistická — „Tu idumejskou poušť překonáme, přemůžeme, zkultivujeme, nalezneme nové zdroje živé vody a svedeme ji řečišti naší vědy, udržíme hlubinami svých kulturních hodnot, využijeme vůlí a pracovním elánem našeho lidského genia. Je to v naší moci vytvořit z idumejské pouště ráj, pro který stojí za to žít a zemřít — nezlomen..."

3. věrouka biblická — „Nebo bude muž ten jako potokové vod na místě suchém" — Izaiáš 32:2...

„A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi — a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce, plné milosti a pravdy... a z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost, neboť zákon skrze Mojžíše dán jest, milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se. Boha žádný nikdy neviděl: jednorozený ten Syn, kterýž jest v lůnu Otce, oní vypravil" (Jan 1:14, 16—18).

„Žízní-li kdo, pojď ke mně a napij se!" (Jan 7:37)

Záchrana — spása lidstva je vykonána, zdroj živé vody pro likvidaci oné „idumejské pouště" je dokořán otevřen. Jedině Pán Ježíš Kristus byl, jest a navždy zůstane zdrojem potoků vod na místě suchém — nikdo jiný! (Sk 4:12) Není v poušti tohoto světa, umírajícího na bezohledné sobectví, násilnictví a chronický nedostatek lásky nikoho, kdo by právě ve strašné vyprahlosti a žízně GOLGOTY mohl vylít ze svého srdce tolik lásky k člověku — k tobě, drahý příteli! Zjevit velikost, vznešenost a nadzemskou krásu toho jeho království, které není z tohoto světa! „Mohl dát tobě a mně největší naději uprostřed nejstrašnější beznaděje smrti, která člověku v jeho chaotickém životě znehodnocuje všecko! Kdo by dokázal změnit tu pustinu při dnešní tak palčivé potřebě alespoň doušku vody dobra, pravdy a krásy — změnit ji v „ráj srdce uprostřed labyrintu světa"! Věříš tomu, milý čtenáři?

Vidíš ty dovedné prsty Boží ruky, jak se dotýkají tvého rozumu, který tak dlouho marně hledá pravdu a smysl svého bytí? Tvého citu, který tak dlouho hladoví a žízní po opravdové, hluboké, nezištné a věrné lásce? Tvé vůle, která dosud nemá svůj vznešený cíl, sílu a radost — proč pracovat, obětovat se a žít?

Slyšíš ty nebeské struny Božího harfenisty, který rozechvívá celou tvoji duši?

Poznáváš, že i do tvého života vstupuje skrze své SLOVO sám BŮH? Že je konec vyprahlé půdy tvého srdce, vyschlého řečiště tvého rozumu a bezmocnosti tvé vůle v hloubení těch jam?

Čím je ti Ježíš Kristus? Jeho oběť? Jeho láska k tobě — bídnému hříšníkovi? Chápeš jakou nezměrnou cenu má pro Boha tvoje duše ve světle Golgoty? (Ř 8:32)

To vše ovšem teď záleží na tom, jak hluboký důl jsi vykopal! Dosud nevyschl pro tebe a mne onen úžasný zdroj Boží lásky, prýštící do našeho života z Golgoty, a vzácný zdroj jistoty spásy, Božího pokoje a radosti, proudící z trůnu jeho milosti v nebesích (Jan 3:16, Jan 14:1—4, 2K 5:1, Ř 8:31—39, Žd 4:14—16)! Stále „se rdí" ono jedinečné znamení Boží vykupitelské moudrosti, moci, slávy a vítězství Božího Ducha nad duchem temnosti — v té drahé krvi Božího Beránka, za nás a naše hříchy obětovaného, té krve, která nevolá k Bohu o pomstu jako Abelova, ale o milosrdenství!

Slyš Boží slovo, pokoř se před svým Spasitelem, vyznej se Mu — otevři mu hlubiny svého ubohého srdce — doufej, věř v jeho odpuštění — poznej sám z vlastní zkušenosti, že ON — **JEN ON je muž ten, jako potokové vod na místě suchém!**

kk

Nádhera Bible kralické

(Dokončení)

Posledně jsme ukončili citátem z knihy Přísloví 31:10 a v našem pokračování uvedeme ještě několik míst a veršů, které popisují charakter statečné ženy, rovněž z překladu kralického.

Důvěřuje jí srdce muže jejího..., dobře činí jemu a ne zle, po všecky dny života svého. Hledá pilně vlny a lnu a dělá šťastně rukama svýma. Zakouší, jak jest užitečné zaměstnání její... Ruku svou otvírá chudému a ruce své vztahuje k nuznému. Síla a krása oděv její, nestará se o časy potomní. Ústa svá otvírá k moudrosti a naučení dobrotivosti v jazyku jejím. Povstanouce synové její blahoslaví ji; manžel její také chválí ji, říkaje: „mnohé ženy statečně sobě počínaly, ty pak převyšuješ je všecky". Oklamavatelná jest příjemnost a marná krása; žena, kteráž se bojí Hospodina, ta chválena bude. Př 31:30.

Bible je kniha nejslavnější, nejvíce čtená u všech národů. Každého, kdo je přístupen dobru a kráse, ať učený či prostý, povznáší a posiluje. Vede k trpělivosti v strádání, učí pravé radosti, ukazuje vzory věrnosti a pevné povahy. Proto vane z Kralické bible po celé věky svěžest a síla. Ještě více ji přiblížili srdcím českého člověka ušlechtilí její překladatelé tím, že ze své rodné řeči vybírali slova se zřetelem k jejich skrytým citům, např. Iz 41:14: neboj se, červíčku Jákobův, já pomáhati budu tobě, praví Hospodin a vykupitel tvůj... Žalmista pronáší prosbu: Aby synové naši byli jako štípkové zdární rostoucí v mladosti své a dcery naše jako úhelní kamenové, tesaní ku podobenství chrámu. Jinde se zase utvrzuje v doufání k Bohu připomínkou velkých událostí: Vydali povodně oblakové, vydala hřmot nebesa... (Ž 77:18a). Deštěm štědrosti hojné skropoval jsi, Bože, dě-

dictví své a když zemdlívalo, Ty jsi je zase občerstvoval (Ž 68:10). A že je majetek přítěží na cestě ke spáse, pověděl Pán Ježíš slovy: „Synáčkové, kterak nesnadné jest doufajícím v statek vjíti do království Božího (Mk 10:24c).

Z těchto několika vybraných výrazů, tak typicky českých, přímo na nás vane duch hluboké zbožnosti, která nás vede k zamyšlení. To je drobné, ale výmluvné svědectví vytříbeného vkusu překladatelů. Tento se projevil též zřetelným úsilím, aby posvátný text zněl lahodně. Slova Kralické bible mají melodický spád, slabiky se rytmicky střídají, např. jak mluví Bůh k hadu — svůdci v ráji: „Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všecka hovada a nade všecky živočichy polní... nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu a ty potřeš jemu patu (1M 3:14 a 15).

Na mnohých místech se přímo setkáváme s rýmy, jako např. v knize Př 12:18: někdo vynáší řeči podobné meči..., ale jazyk moudrých jest lékařství. Jinde jsme zase vedeni k příkladné pilnosti: jdi k mravenci lenochu, zhlédni cesty jeho a nabuď moudrosti, kterýž nemaje vůdce, ani správce, ani pána, připravuje v létě pokrm svůj, shromažďuje ve žni potravu svou. Dokud lenochu ležeti budeš? Skoro-liž vstaneš ze sna svého? (Př 6; 6—9). Že bratří překladatelé tříbili text Bible i po stránce zvukové, o tom svědčí hojné alliterace jako: a Pilát řekl jim potřetí: „Což pak zlého učinil tento? Žádné příčiny smrti nenalezl jsem na něm“ (Lk 23:22). Nebo: „Dcery jeruzalémské, neplačte nade mnou, ale raději samy nad sebou plačte a nad svými dětmi“ (Lk 23:28). „Kdo z vás obviní mne z hříchu? A poněvadž pravdu pravím, proč vy mi nevěříte?“ (J 8:46).

Jedinečné krásy Kralické bible zajistily vznešené místo nejen v náboženské, ale i v naší duchovní kultuře. I mužové toho tábora, který v době po bělohorské katastrofě označoval tuto knihu za kacířskou a přímo ji rval z rukou českého člověka, který ji miloval, četl a věřil v ni jako v Boží slovo, museli po ní sáhnout pro její ryzost českého jazyka, když psali slovníky a učebnice pro náš český a slovenský lid. Veřejně to přiznali i jezuité Matěj Václav Štajner, Jiří Konstanc aj. Ti se k textu Kralické bible přiklonili také, když vydávali katolickou bibli Svatováclavskou.

Mnohá tklivá vyznání lásky ke Kralické bibli jsou zachována v protokolech psaných s těmi, kteří se po vydání Tolerančního patentu přihlásili k evangelickému vyznání: „Mám svatou Bibli už 207 let starou a je v ní mnoho podštrejchnuto. Jsem víry svých otců, kterým se Písmo bralo“. Dobrušský kupec František Hek, který se stal modelem Jiráskova románu, prohlásil při úředním jednání: „mimo tuto Bibli není díla lépe sepsaného v české řeči. Ujímám se jí pro literární hodnotu, neboť čistota její mluvy je jedinečná.“ Proto bude Kralická bible pro své hodnoty vždy působit na každého Čecha.

Biblické knihy Starého zákona obratně převyprávěné a komentované autorem (viz Zenon Kosidowski: Příběhy Mrtvého moře — přel. Dr. J. Vlášek: Práce Praha 1979) na základě nejnovějších vědeckých poznatků a důkazů, končící fakticky u „Rukopisů od Mrtvého moře“, patří mezi ty publikace, které chtějí přispět k vědeckému osvětlení a pochopení jednoho z nejzajímavějších kulturně historických dokumentů, k nimž Bible bezesporu patří.

Protože znalost Bible je součástí všeobecného vzdělání, zařazujeme tuto knihu do edice pro mládež. Nejen slavná díla literární, hudební a výtvarná byla inspirována biblickými příběhy, ale i v hovoru dodnes běžně používáme nejrůznějších úsloví, přirovnání a obrazů, jež pocházejí z Bible. Biblické příběhy jsou však dodnes aktuální, především historickým a kulturním pozadím doby, v níž vznikly.

(Tolik z tir. překl. Dr. J. Vláška.)

Kralická bible zůstane navždy nádherným květem českého úsilí povýšit člověka k důstojenství člověka Božího. Všem generacím pravých Čechů bude vydávat svědectví o ušlechtilé spanilosti řeči a výmluvnosti překladatelů — Českých kralických bratří.

připr. Sl

LOT

Otcom všetkých veriacich je Abrahám. A Lot, jeho synovec, je otcom všetkých, ktorí bývajú „sotva spasení“. Lot začal so svojím náboženským životom veľmi skoro, a začal ho dobre. Bol zvýhodnený, keď mal takého starého otca ako bol Térach a strýca ako bol Abrahám. A bolo v ňom čosi veľmi dobré, keď opustil všetkých druhov svojej mladosti, a vydal sa na cestu, o ktorej nevedel, kam smeruje. Mal to šťastie poznať sa s dvomi najlepšími mužmi svojej doby. Práve sa chystali na odchod z Chaldee, a keby mu dovolili, išiel by s nimi. To isté platí o náboženstve nejedného z mladých ľudí dneška. A v istom zmysle pre niektorých je to na začiatok dosť. Nie všetci sú tak obdarení ako bol Abrahám. Nie všetci sú tak povolaní ako Abrahám. Nie všetci sa môžu stať vodcami, objaviteľmi v morálke a náboženstve, vo vede alebo umení alebo v obchode alebo vo verejnom živote. Sú muži, veľkí, mocní, originálni, takí, ktorí otvárajú nové epochy. A sú muži, ktorí takýchto velikánov nasledujú, ktorí dopĺňajú a uskutočňujú, čo tamní začali a vyznačili. A väčšina našich mladých ľudí nemôže na dlhý čas dopredu urobiť nič lepšieho, než nasledovať svojich otcov a iných predchodcov, ako boli Térach a Abrahám. Keby Lot bol pokračoval v tom, čo započal! Keby sa bol pridržiaval Abraháma a keby bol spokojný s podielom na výhliadkach Abrahámových a na jeho pokoji a prosperite! Bol by žil čistým a šťastným životom. Bol by si ušetril mnohé trápenia a bolesti, a miesto aby bol „sotva zachránení“, zachránený síce, ale iba cez oheň a síru Sodomy a Gomory šmudiacu v jeho odeve — bol by zostúpil do hrobu ako patriarcha, starší s dobrou povesťou a otec s nepoškvrneným menom.

Všetko šlo dosť dobre, pokým Lot mal zmysel pre to, aby si uvedomoval miesto, ktoré mu prináleží. Opustil Chaldeu a prišiel do Cháran ako emigrant, jeden z Abrahámovej čeľade. Keď Abrahám opúšťal Cháran, Lot pokračoval s ním, s ním aj vošiel do zaslúbenej zeme. Kde vybudoval oltár Abrahám, obetoval aj Lot, alebo postavil oltár vedľa. Kedykoľvek prehovoril Hospodin k Abrahámovi, nebolo to neznáme Lotovi, žiadne zo slov, ktoré viedli aj Lota v jeho pútnictve. Keď prišiel na Kanaán ten hrozný hlad, vzal Abrahám Lota do Egypta so sebou. Keď hlad pominul, Lot sa vrátil do zasľúbenej zeme so svojím, ako v ohni prečisteným, strýkom.

Nie som si istý, či Egypt nebol hlbokým pokušením pre Lota rovnako ako pre Abraháma. Ba skôr som si istý, keď o tom už uvažujem, že ním musel byť. Ľudia s prízemným zmýšľaním, s temným myslením, ľudia zaujatí sebou samými majú i trvalé pokušenia kamkoľvek idú, nesú svoje pokušenia so sebou. Pripravujú si svoje pokušenia zo všetkých vecí na každom mieste. A Lot nebol človek vyššieho zmýšľania. Nemáme správy, že by sa v jeho živote vyskytovalo voľačo veľkorysé, vznešené, od neho samého odpútané. Ľudia nízkeho zmýšľania vidia svoju príležitosť vo všetkom. Váš poklesok, pád, nezdar, vaša blížiaca sa staroba, nemoc, smrť —to všetko je voda na ich mlyn. A Abrahámov pád v Egypte, a obzvlášť jeho čoraz väčšia netečnosť k jeho rozmáhajúcemu sa majetku mohla byť tajnou radosťou Lotovou. A potom, Abrahám a Sára nemali syna. Nuž Lotovi postačí, ak trocha počká, a celé prevelké rodinné dedičstvo bude jeho. Stane sa neohrozeným dedičom Térachovým, Abrahámovým, Sáriným, všetkých. Lot je otcom všetkých vás, čo čakáte na „topánky po mŕtvom“. Čo sa ženíte, budujete, požičiavate si na úkor staroby muža alebo bezdetnosti ženy. Je síce pravda, bol tu Damašský Eliézer, a niektorí iní ľudia, hodní Abrahámovej dôvery — ale krv je hustejšia než voda, a Lot bude žiť v nádeji.

Bolo zvrchovaným záujmom Lotovým správať sa príkladne pred Abrahámom

a nekonať nič, čo by ho viedlo k podozreniu o falošnom srdci synovcovom. Ale takáto faloš sa nedá vždy ukryť. Lot si svoje výhliadky zmaril vlastnou rukou. A nebyť toho, že Abrahám bol starým, slabnúcim a „nezemským" mužom, nebyť toho, že všetko znášal, všetkého sa nadejal, všetko veril, bol by Lot čoskoro žal čo rozsieval. Ale Abrahám bol tak, aký bol, a Lot mal z toho svoj zisk. Abrahám vyšiel z Egypta premožený hanbou a so zlomeným srdcom, a jeden z dôsledkov bol ten, že cítil stud aj pri pohľade na svoj stále väčší blahobyt. Po Egypte stal sa otcom všetkých, čo hovorievali: Nerobí s nami podľa našich hriechov ani nám neodpláca podľa našich neprávostí. Každý nový ár pastvín, každá nová vykopaná studňa pre jeho dobytok a každé zratúvanie kusov v jeho stádach viedli ho väčšmi k tomu, aby vyznával, že je pútnikom a cudzincom na zemi. Ale nie tak Lot. Ten bol už na ceste stať sa predchodcom všetkých, čo majú radi majetok, čo k nemu prikladajú srdce, keď ho pribúda. A Lotovi pastieri poznali svojho pána, učili sa od neho a usilovali sa ľubiť sa mu. Prekladali medze, čerpali zo studní, podnecovali hádky s pastiermi Abrahámovými, až kým svár medzi týmito dvomi tábormi stal sa pohoršením pre celý okolitý kraj. Ale blahoslavení, ktorí pôsobia pokoj. Počuj, čo prvý pôsobiteľ pokoja v Biblii povedal, a choď a hovor aj ty podobne: „Nech nie je, prosím, rozbroja medzi mnou a medzi tebou a medzi mojimi pastiermi a medzi tvojimi pastiermi, lebo sme mužovia-bratia. Či nie je pred tebou celá zem? Ak pôjdeš na ľavo, ja pôjdem na pravo, a jestli pôjdeš na pravo, ja pôjdem na ľavo." A teraz načúvaj, a urob pevné rozhodnutie nikdy nekonať, za žiadnych ponúk, príležitostí alebo pokušení tak, ako konal Lot. „A Lot pozdvihol svoje oči a videl celé okolie Jordána ... A vyvolil si celé okolie Jordána ... A tak sa oddelili brat od brata ... a Lot býval v cestách toho okolia a posunoval svoje stány až po Sodomu." Ó, priatelia, usilujte sa o srdce, ktoré by vás nikdy neviedlo k tomu, čo urobil Lot Abrahámovi. Čo si človek zvolí a ako si človek volí, keď stojí pred príležitosťou a možnosťami voľby — nič väčšmi neodkryje jeho charakter, než toto. Abrahám si zvolil pokoj pre svoju domácnosť, Lot dobré pastviny za cenu hanby a nevďaku a pochybných výhod Sodomy.

Abrahám, hoci starší muž a oprávnený dedič zasľúbenej zeme, všetko odložil bokom a postavil sa na roveň svojmu synovcovi, ba ešte nižšie: dal mu prednosť voľby. Mysleli by sme, že ak vôbec niečo obmäkčí srdce Lotovo, bude to táto ušľachtilosť konania a zmýšľania Abrahámovho. Ale nie! Jeho srdce už bolo skamenené, jeho zrak chladne ohodnotil zem a on bez zaváhania, ľútosti, či aspoň vďaky pustil sa do jej obsadzovania. Dobre poznal charakter mesta, ktoré tam dole zvlažoval dážď a oživovali lúče slnca. Počul svojho strýka modliť sa k Bohu za Sodomu. Ale Lot sa nebál. Jeho dobytok už brázdil lúčiny okolo Sodomy a to bolo preň nebe na zemi.

Je to obdobie nesmiernej dôležitosti, v ktorom si mladý muž má voliť, smerom ku ktorému mestu bude posúvať svoj stán. A ako často naši mladí mužovia robia svoju voľbu tak, akoby nikdy nebol zaznačený príbeh Lotov. Myslite na to otcovia, myslite na to matky, myslite na to mládenci — tak veľa je v sázke — myslite na to, aké nebezpečia, aké pokušenia a temer isté výsledky prinesie tá či oná voľba! Všetky naše povolania, zamestnania, činnosti majú svoje vlastné pokušenia a osídla pre dušu, rovnako i v svoje príležitosti získať česť, chválu či službu. Otvor oči, spočítaj náklady. Si schopný? Trúfaš si? Zamysli sa nad voľbou, dráhou, cestou, ktorú si volíš. Poohliadni sa, zhodnoť, pozri sa na ľudí, čo išli pred tebou. Chcel by si sa im podobať? Dobre si rozváž úspechy a zlyhania zamýšľanej voľby. Čítaj trinástu a deväťnástu kapitolu Genesis, kľakni pritom na kolená a tak urob svoju voľbu. Zváž motívy, ktoré ťa k nej vedú. Zváž nebezpečia, pokušenia a nadovšetko priateľstvá. Pozri sa na ľudí, ktorí budú tvoriť prostredie, ktorého časťou budeš aj ty ... a potom nech sú kocky hodené. Lot si zvolil roviny okolo Jordána a rozbil svoj stán smerom k Sodome.

A tak ako sa Lot začal zoznamovať so Sodomanmi a zisťovať, že koniec-koncov nie sú ani takí zlí, ako sa o nich vyprávalo, ako začal uzatvárať obchody s trhovcami zo Sodomy, prichádza Hospodin, aby konečne potrestal zlo a odmenil Abra-

háma. Požičiavaš Hospodinovi, kedykoľvek urobíš voľačo užitočné a pekné, a najmä voľačo v záujme spravodlivosti a pokoja. A je múdre a predvídavé požičiavať Hospodinovi tu a tam, lebo On vždy zaplatí čo je dlžný, skôr či neskôr. A platí zlatom za tvoje papierové peniaze. A tak čítame, ako Hospodin povedal Abrahámovi po tom, čo sa od neho Lot oddelil „Nože pozdvihni svoje oči a vidz, od miesta, na ktorom si, na sever a na juh, na východ a na západ, k moru, lebo celú tú zem, ktorú vidíš, dám tebe a tvojmu semenu až na veky ... a Abrahám sa sťahoval z miesta na miesto so svojím stánom a prišiel a býval v dúbrave Mamre, ktorá je v Hebrone, a vystavil tam Hospodinovi oltár."

Nuž, čo bude tvojím dielom? Roviny Jordána s Lotom, alebo dúbrava Mamre s Abrahámom? Rodinný oltár s otcom všetkých veriacich, alebo miesto v branách Sodomy s Lotom?

Netrvalo dlho, a Lotovi sa dostalo lekcie, aká by aj menej otužilého hriešnika priviedla k zmene mysle. Prvá vojna v Biblii vypukla v údolí Jordánu nedlho po tom, čo sa Lot usadil v Sodome. O tejto vojne sa v histórii staroveku hovorí ako o vojne štyroch kráľov proti piatim. Mojžiša by celá vec pramálo bola zaujímala, nebyť Lota. Lot, pri všetkých svojich veľkých chybách, ba práve pre tieto chyby, zaujíma kapitolu za kapitolou v správe Mojžišovej. Skrátka a dobre, králi Sodomy a Gomory boli porazení a ušli a Lot bol odvedený do zajatia so všetkým, čo vlastnil. Ale, akoby pod ochranou anjela, jeden z pastierov Lotových utiekol a, ako inak, prišiel o pomoc k Abrahámovi do Hebronu. Jeho svedomie ho iste obviňovalo, keď vyrozprával Abrahámovi o pohrome, ktorá prišla na nich. Ale Abrahám neváhal. Stručne je opísané, ako vstal, prekvapil spiaci tábor a Lot bol opäť slobodný. A teraz sa zastav! Vieš, ako skoro sa navraciaš späť, keď pominie úzkosť, späť k predošlému spôsobu života, keď povolí tlak súženia. Keď uchvatitelia kruto sácali Lota na ceste do zajatia, s povrazom na krku, ako sa mu musela protiviť Sodoma so všetkými jej prednosťami a ako seba samého musel preklínať ako najväčšieho hlupáka v zemi kananejskej! Môžete všetci naňho hádzať svoje kamene pohoršenia a údivu. Ja nemôžem. Pokiaľ sa nepokúsite navždy sa rozísť so starým spôsobom života, nikdy mi neuveríte, ako ťažké, temer nemožné je to urobiť!

Po celý ten čas muselo byť čosi oveľa lepšieho v Lotovi než všetko, čo nám o ňom odkrýva Mojžiš. Čítať druhú Petrovu epištolu prináša väčšiu útechu, než čítať Mojžiša. Lebo Peter nám hovorí, že Lot trápil svoju spravodlivú dušu, keď sa musel dívať na to, ako žili Sodomania. Ale keď to čítame, musíme sa pozastaviť a položiť si otázku: Prečo muž s takými začiatkami ako Lot a takými skúsenosťami ako Lot, prečo sa nepovzniesol a nežil životom, nezvolil si spoločnosť a povolanie a priateľstvá mimo toho všetkého, z čoho vyplynulo toľko nebezpečí a nástrah a trápení? Dôvod bol ten, že investoval do Sodomy. Investoval a očakával zisky. A pri všetkých súženiach jeho spravodlivej duše nevedel sa rozísť so Sodomou a Gomorou. Nemôžem sa zbaviť dojmu, že žijú medzi nami spravodliví ľudia, ktorí si v ranej dobe svojho života vyvolili alebo ktorí zdedili partnerstvo, majetok a podobné veci, ktorých pochybná spravodlivosť, ba poviem priam, nepochybná nespravodlivosť často nivočí ich duše viac než by sme tušili. Ale opustiť ten majetok, tú cestu ... zaplatiť za to stratou možno aj toho posledného haliera iba preto, lebo nás tajne trápi svedomie — to sotvakto kedy urobí. Lot je preto otcom všetkých tých, ktorých spravodlivá duša trpí životom aký vedú, ale pritom aj naďalej zotrvávajú v tomto trápení. A Petrov novozákonný argument je tento: spravodlivý bude i naďalej znášať toto utrpenie ako Lot, pokým Pán sám nepovstane a ho nevyslobodí. Lotovo vyslobodenie sa udialo skrz katastrofu, ktorej zvuk a dym sú ako otvorené peklo pred ľuďmi až dodnes. Avšak čo všetko bude Boh musieť vykonať, aby vyslobodil tvoju i moju dušu od vecí, ktoré nám pripravujú také trápenie — to povie On vo svojom čase. Na jedno sa pritom môžeme spoľahnúť: Pán vie, ako vytrhnúť pobožného z pokušenia, a On to aj urobí, aj keby musel ohňom a sírou z neba spáliť všetko, čo vlastníme. A v ten hrozný deň nech Jeho anjel je nám blízky!

spr. mk

POZNÁMKY ZE SBOROVÉHO SHROMÁŽDĚNÍ V OSTRAVĚ

Předmětem letošního velikonočního sborového shromáždění v Ostravě bylo prvních 7 veršů 3. kapitoly listu k Židům. Vystihují celý obsah tohoto listu, určeného věřícím ze Židů v Jeruzalémě. Protože přijali Pána Ježíše jako Božího Syna a svého Spasitele, naráželi na těžkosti ze strany svého národa, byli pronásledováni. Listem měli být potěšeni, protože

— Pán Ježíš je slavnější nad všechno stvoření (kap. 1.)
— jeho poslání a vykonané dílo na této zemi je slavné (kap. 2.)
— má výjimečné postavení jako Syn nad svým domem, církví (kap. 3.)
— i výjimečné postavení v nebesích (kap. 4.)
— je na věky knězem podle řádu Melchisedechova (kap. 5.)

Současně byli varováni, aby

— nezanedbávali Boží věci (kap. 2.)
— nepokoušeli Boha svou neposlušností (kap. 3.)
— nezaostali, protože by jim chyběla Boží bázeň (kap. 4.)
— nezakrněli, protože se nesytí tvrdším pokrmem (kap. 5.)
— neodpadli, nebyli leniví (kap. 6.)
— neopouštěli společného shromáždění a nehřešili dobrovolně po přijetí známosti pravdy (kap. 10.)
— přijímali kázeň a neodpadli od milosti Boží (kap. 12.)

Nejsme také my varováni Duchem Božím skrze Slovo, abychom nezanedbávali Božích věcí, neztratili Boží bázeň, rostli a nezůstávali bez duchovního růstu, neopouštěli společných shromáždění, nehřešili, přijímali Boží kázeň? Slyšíš Boží hlas ve svém životě a řídíš se zjevenou pravdou o svém stavu?

Jestliže však poznáš svou bídu a nemohoucnost, nedívej se kolem sebe, ale na Pána Ježíše: **„Hleďte na apoštola a velekněze našeho vyznání"** (3:1)! Jak On žil zde, na zemi, jak jednal s lidmi. On je apoštol — poslaný našeho vyznání. On nás poslal na svět, abychom vyznávali, byli Jeho svědkové tak, jako Jeho poslal Otec na svět (J 20:21). Za naším posláním stojí Moc, autorita, potvrzení. Proto máme být věrní, jako On je věrný. Každý z nás si dejme otázku: **Jsem věrným svědkem** (Př 14:5) a **věrným poslem** (Př 25:13)? Svědek i posel „vyznává", první to, co prožil, druhý poselství, které má vyřídit. Vyznáváme? Nestydíme se za našeho Pána a za poselství evangelia, které nám svěřil?

Pán Ježíš je však i **nejvyšším knězem našeho vyznání.** Má soucit s našimi slabostmi. Ví o našich problémech a je milosrdný (2:17). Zachraňuje nás dokonale, není ničeho, co by nemohl splnit. Všechno udržuje svou mocí (Ko 1). Stále žije, aby se přimlouval za nás. To je Jeho kněžství, Jeho věrnost nad svým domem.

Děti se často dívají na dospělého člověka a napodobují jej. Jestliže se opravdu díváme na našeho Pána, pak jsme proměňováni do Jeho obrazu. Stále více jednáme jako On. Lidé poznali, že Petr chodil s Ježíšem, protože mluvil podobně jako On. Podle našich slov i jednání je poznat, jak chodíme s Pánem, jak jsme mu blízko, kolik jsme se od Něho naučili.

Máme **účast na nebeském povolání.** Jestliže Pán Bůh někoho povolal, potom měl s ním zvláštní úmysly. Ti, co byli povoláni, začali mít jiné zájmy. A Pán Ježíš i dnes povolává. Víme, proč nás povolal? „I vy se vzdělávejte v duchovní dům" (1Pt 2:5). Pán Ježíš je **nad svým domem,** ale my se jako živé kameny vzděláváme, budujeme. Na základ, kterým je On sám, stavíme zlato, stříbro, drahé kameny, nebo také dřevo, seno, slámu. Jak stavím já? Jak jsem k dispozici Staviteli domu? Starozákonní stánek i chrám byly posvěceny pro přítomnost Boží tím, že byl **nad nimi** oblak. Patříme k některému sboru. Je tento sbor takovým domem, nad nímž Ježíš je Pánem? Židům musel Pán Ježíš říci smutnou pravdu: „Váš dům se vám

ponechává pustý" (Mt 23:28). Chrám sice stál, ale bez Boží přítomnosti a Jeho požehnání. Nejsme v nebezpečí podobného poselství, že nad sborem schází oblak Boží přítomnosti, Pán Ježíš je venku jako v laodicejském sboru, protože tento chrám Ducha svatého už není svatý (1K 3:17), přetrvává v něm neláska, povrchnost, pýcha, hřích? Jeho dům je domem modlitby (Mt 21:12—13) a nádoby v něm jsou posvěceny k naplnění nebeským obsahem (2Tm 2:20). Nedivme se, jestliže někde začne soud od domu Božího (1Pt 4:17) a Pán se nemůže přiznat k budování sboru.

Proto máme **až do konce zachovat smělou jistotu a radostnou naději** (v. 6). Spaseni jsme z Boží milosti, ale jestliže je Pán Ježíš ve svém domě, pak panuje nad ním, to je otázka jistoty a naděje. „Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme" (Žd 10:23), a to až do konce! Běžíme závod (Žd 12:1—2), při kterém se díváme na vůdce a dokonavatele víry. Nesmíme mít břímě, hřích, pak budeme moci s Pavlem vyznat ke konci běhu: „Víru jsem zachoval!" Co nás táhne při tomto běhu o závod, který je i bojem? Kotva naděje, jistota, že s námi je Pán a nikdy nás neopustí! Nesmíme v sobě mít nějaké předsudky, že nás Pán nemiluje, protože nás zná, ví jací jsme lidé! Naše jistota nesmí být ničím otřesena. Pak teprve On přijde ve tvém životě k svým právům. Pak bude tvým Pánem! To však platí i o sborech. Kde je skepse, nedůvěra, tam Pán Ježíš není nad svým domem. **A chlubíme se nadějí!** Očekáváme příchod našeho drahého Pána. On svůj dům dostaví. Položí poslední kámen a završí ho sám jako vrchol pyramidy. Mohu se i já chlubit nadějí? Žijeme v naději, že On brzo zhodnotí i můj život a sečte „talenty", které jsem v nebeském povolání získal pro Něho?

Za probíraným předmětem následuje 7. verš: „Proto, jak říká Duch svatý: Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru". Uslyšeli jsme hlas Ducha Božího při tomto setkání s vykoupenými? Pak máme velkou odpovědnost: máme splnit to, co Pán od nás žádá. Jinak se může stát, že tak zatvrdíme svá srdce, že už hlas Ducha Božího k nám nepronikne. Neobviní nás, ale ani nepotěší, nezmocní, nedá nám úkol. Co to bude znamenat? To jsme si řekli na počátku úvahy — varování. Nezapomeňte, že v našem osobním život, ale i pro sbor stále platí: POKUD SI AŽ DO KONCE ZACHOVÁME ŽIVOU VÍRU, LÁSKU A NADĚJI.

-jos

Kdo jest tento? Kdo jsou tito?

Tak zněly otázky ke všem posluchačům večerů duchovních písní a poezie o velikonocích v Ostravě.

V odpovědích zaznělo, že Pán Ježíš Kristus je Pánem všech dob — nejen minulosti, ale i dneška, je Pánem našich životů a chce být Přítelem i Pánem těm, kteří jsou ve svém životě osamělí, chce být Záchrancem těm, kteří již pochybují o smyslu života, chce být Spasitelem těm, kteří následkem svých hříchů jsou od něj vzdáleni. Je nutné si však uvědomit, že bude Soudcem těm, kteří o něm nechtějí slyšet, pohrdají jeho pozváním k novému životu, bude Soudcem těm, kteří nevěří jeho slovu, neboť jest napsáno v Bibli — Slově Božím „... ale kdož nevěří, již jest odsouzen ..." (J 3:18).

Účastníci těchto večerních shromáždění byli vyzváni, aby napsali myšlenku, která je v průběhu večerů duchovních písní a poezie oslovila. Mile nás překvapilo značné množství písemných postřehů, hodnocení a připomínek (bylo jich 169, z toho 6 kritických). Většina pisatelů vyjádřila takovou radost a vděčnost našemu Pánu, že jsme byli pohnuti a museli jsme v pokoře před Pánem Ježíšem poklesnout a děkovat mu za to, že k přítomným posluchačům promlouval, že zasahoval do jejich myšlení i do jejich srdcí.

Nelze jinak než pro společnou radost a povzbuzení některé úryvky z těchto písemných postřehů uveřejnit. Snad nejcennějším a nejkrásnějším výsledkem je toto vyznání:

- *Získala jsem jistotu, že Pán Ježíš je mým osobním Spasitelem. Věřím, že Pán Ježíš sám spravedlivý, zemřel jako Bůh v těle člověka za mé hříchy.*

Mnoho posluchačů se zamýšlelo nad písněmi a nad slyšenou hudbou a výsledkem byly tyto úvahy:

- *... jedna píseň nádhernější než druhá, skutečně překrásný večer. Škoda, že nejde zastavit čas, aby tento večer nikdy neskončil.*
- *Mám radost, s jakým nadšením věřící mládež zpívá o našem Pánu. Nechť jeho svatá ruka žehná jejich životům.*
- *... tento večer mne povzbudil k tomu, abych se s větší chutí učila hrát na hudební nástroje a chválit Pána Ježíše.*
- *Věřící rodiče, dejte možnost svým dětem vzdělávat se v duchovní hudbě. Nebudou potom přitahovány světskou povrchností a krása zpěvu a hudby bude slavit Pána. Zpěv našich krásných písní se pak stane přirozenou náplní mladých manželství a rodin.*
- *Je to jeden z nejkrásnějších dnů prožitý v mém životě ...*
- *Z tohoto večera odcházím tak šťastna ...*
- *Pán ke mně mocně promluvil v tyto dny a povzbudil mne k cestě za ním ...*

Většina písemných projevů vyjadřovala díky našemu Pánu:

- *Vďaka Pánu, že sa medzi nami len neprechádzal, ale že aj pracoval.*
- *Díky Pánu za tento krásný večer!*

... drazí, musím ještě poznamenat, že bych poskakovala radostí, kdybych se nestyděla. Sláva Pánu!

Byly však také úvahy, ze kterých zaznívalo vyznání poklesků a touha po obnově života a duchovním růstu:

- *Mojou túžbou je, aby náš malý zbor sa nezmenšil, ale aby rástol. Aj z tých malých detí, aby raz vyrástla mládež, ktorá by hrivny, ktoré jej Pán dá, nezakopávala, ale aby pracovali a svojimi darmi aby okrášlovali nášho drahého Pána Ježiša. Ale v prvom rade musím začať od seba, potom vo svojej rodine a v zbore a potom príde požehnanie. Pokoj a tichosť aj mne chýba. Zavriem sa do svojej komôrky a všetko poviem Pánovi a Jemu sa so všetkým zverím ...*
- *Jsem znepokojena a usvědčena v tom, že v mém životě je více toho, co není pro Pána. Na mnohé věci mám více času, než na modlitbu a čtení Slova Božího.*
- *Pane, keď pozerám na seba a na ľudí vôkoľ mňa, tak cítim ako klesám, ale keď obrátim svoj zrak k tebe, cítim ako ma pozdvihuješ. Prosím Ťa, Pane, aby som mala stále silu hľadieť na Teba, lebo ináč zahyniem, Pane, daj mi lásku, aby som Ťa mala zo všetkého najradšej.*
- *Dojali ma slová br. Godfrieda — na svojich miestach vytvoriť malé skupinky a činiť pokánie jeden pred druhým. Izaiáš 1:16 „Umyjte sa, očisťte sa, odstráňte zlosť svojich skutkov zpred mojich očí, prestaňte zle robiť!" Ja tiež vo svojom živote chcem sa učiť dobre robiť, pomáhať druhým. Chcem byť tiež tichšia k svojim deťom a manželovi, lebo mám veľmi slabú stránku, že často som nervózna a kričím. Vyznávam to na papieri a pred Pánom a potom sa môže vzťahovať aj na mňa verš: Ak budete chcieť a budete poslúchať, budete jesť dobré veci zeme (Iz 1:19).*

Velmi zvláštně na nás zapůsobila následující prosba a litujeme, že i tento pisatel je neznámý. Rádi bychom se modlitebně připojili za konkrétní osobu — ale i když ji neznáme, Pán Ježíš ji zná, ON o ní ví a ON zaslibuje, že k upřímnému upřímně se má. Věříme, že bude-li pisatelka hledat Pána Ježíše celým srdcem svým a bude-li k němu volat, bude vyslyšena, neboť ON bez odpovědi tuto prosbu nenechá:

- *Prosím! Modlite sa za mňa, aby som celé svoje srdce otvorila Pánovi! Aby som mohla všetko čo mňa ťaží vyznať Pánu, lebo moja viera nie je opravdivá. Bojím sa, keď Pán prestane byť ku mne milostivý a pomstí sa za moje neprávosti, hoci viem, že si to zaslúžim.*

Ale ja chcem byť zachránená, chcem mať v ňom pokoj, chcem ho milovať celým srdcom. Nemám však k tomu odvahu a silu.

Ze všech svědectví, písní, těchto písemných projevů a snad i z atmosféry večerů nakonec dostáváme odpověď i na druhou otázku:

„Kdo jsou tito"? Kdo jsme my?

Jsme lidé vysvobozeni z hříchu jen Boží milostí, jsme lidé různých povah, různých povolání, různých životů, avšak všichni spolu jsme církev Pána Ježíše, jejíž vůdcem a rádcem je ON sám.

...můj dovětek k velikonocům v Ostravě

I letos pro mne byly velikonoční sborové dny netrpělivě očekávanou — a když konečně začaly — takřka „slavnou" událostí. Také proto, že jsem znovu viděla tolik milých lidí, tolika bratrům a sestrám jsem s radostí mohla stisknout ruku a s láskou se jim podívat do očí. Jednu tvář jsem však letos vyhlížela ještě daleko víc ... a pak: najednou jsem ji uviděla ... SESTŘIČKU IVANU!

Naposledy jsem s ní byla před osmi měsíci a abyste pochopili, proč jsem se nyní na ni tolik těšila, musím napsat, jak to tenkrát vlastně bylo:

Přijela mezi nás poprvé o prázdninách, nenápadná, mlčenlivá. Jen velmi málo se tehdy projevovala, snad také tím, že nás teprve poznávala. Až jednou, když jsme venku v malém kroužku i za ní prosili, se mezi námi nečekaně objevila a do nočního ticha zazněla i její modlitba, snad její první rozhovor s Bohem. (Pro nás to byl obrovský zážitek.)

Když jsme se po tomto prázdninovém setkání rozcházeli, pozvala jsem ji opět mezi nás. Neodpověděla — proto jsem ani nepočítala s tím, že pozvání přijme. — A pak najednou během několika dnů přišel telegram se zprávou, že přijede!

Zase byla s námi — tentokrát v Ostravě. Jak jsme o ni usilovali na modlitbách, jak jsme se snažili plně a s láskou se jí věnovat, jak jsme toužili, aby pochopila zvěst o spasení (a zdálo se, že porozuměla)!! Ale ten rozhodný krok jsme za ní učinit nemohli. „Nic se nestalo" — a my jsme z toho byli trošku smutní ...

Neuplynul však ani týden a došel mi její první dopis, ve kterém psala: „... Pán mi prokázal svou velikou milost a lásku a když jsem si toto všechno znovu plně uvědomila, tak jsem se definitivně rozhodla cele se Mu odevzdat. Vyznala jsem Mu své hříchy a věřím, že mi je odpustil ... Je mi teď moc dobře a mám pocit, že je tak i všem u nás doma ..."

Vidíte ... proto bylo to naše setkání o Velikonocích tak radostné! Před mnoha týdny jsme se loučily jen jako kamarádky a teď jsme se setkaly již jako sestry — v Pánu Ježíši Kristu.

Přidali se k nám i další mládežníci, kteří Ivu také poprvé viděli „jinou — a všichni společně jsme šli toto setkání oslavit radostnou modlitební chvílí ...

-dami-

OPRAVA

Prosíme, abyste nám prominuli tiskařskou chybu, která se stala záměnou druhé a třetí fotografie na poslední stránce obálky 2. čísla časopisu. V pořadí druhá shora je fotografie sestry Kukučkové, třetí fotografie je sestry Komedové. Omlouváme se také rodinám milých sester

Redakce

◆ **Je oveľa lepšie odpustiť a zabudnúť, ako prechovávať voči niekomu odpor a spomínať zlé**

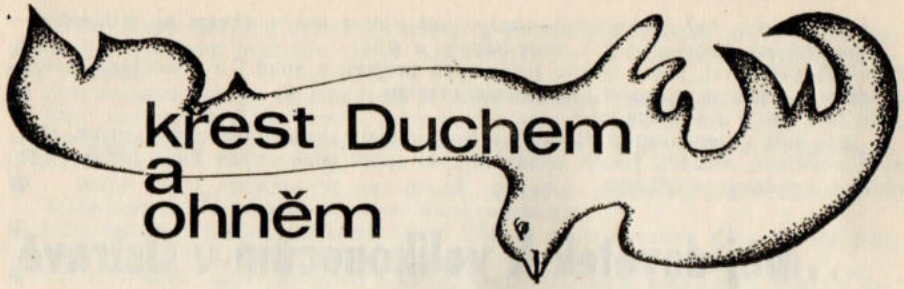

(Matouše 3.11)

V některých křesťanských skupinách se tento výrok spojuje s příslibem darů Ducha sv. S oblibou se používá řeckého výrazu CHARIZMA a míní se zejména dary zjevně atraktivní, jako glosolalie (mluvení jazyky), činění divů nebo uzdravování. Zastánci takových názorů dokonce tvrdí, že věřící lidé, kteří takový dar nemají, nebyli „pokřtěni Duchem sv.", nebo dokonce jej nemají, takže jejich víra je biblicky pochybná. Proto nabádají k tomu, aby křesťan usiloval o dosažení tohoto „křtu".

Ptejme se Písma, co je křest Duchem svatým a křest ohněm. O jakých skutečnostech vlastně hovoří citovaný výrok z ev. Matouše?

Jde o následující (a neoddělitelné) souvislosti:
Jan Křtitel, kterého Pán Ježíš nazývá „největším ze synů lidských", zvěstuje za podivuhodných okolností v krajině Jordánu příchod nebeského království. Naslouchají mu přátelé i nepřátelé. Jedni mu věří, činí pokání a dávají se křtít (křtem Janovým), druzí mu nevěří a dívají se na události skepticky. Mezi nimi jsou farizeové a zákoníci, které Jan oslovuje velmi tvrdě „pokolení ještěrčí..." Své prorocké poselství uzavírá právě slovy o příchodu Pána Ježíše. „On vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm... vyčistí humno své, shromáždí pšenici do obilnice, ale plevy páliti bude ohněm neuhasitelným" (v 11-12).

Ze souvislosti děje i řeči Janovy vyplývá zcela jednoznačně dvojí účinek zjevení Syna Božího:

1. Vysvobození ze soudu (spasení)
2. Odsouzení (zavržení, zahynutí).

TO JE NEROZDĚLITELNÉ POSELSTVÍ EVANGELIA A CELÉHO PÍSMA.

Opakovaně smíme tuto zvěst slyšet i z jiných míst. Tak např. v rozhovoru s Nikodémem odhaluje Pán Ježíš tajemství zrodu nového stvoření (znovuzrození skrze Ducha svatého) v nejkrásnějším výroku Jan 3:16: „Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho nezahynul, ale měl život věčný... kdo věří v něho, nebude odsouzen, ale kdo nevěří, již je odsouzen...".
Podobně čteme v 1J 5:12: „Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna Božího, život nemá...".
U Ř 6:23 je opět řeč o Boží milosti — daru věčného života v Kristu Ježíši a to bezprostředně vedle varovného slova: „Odplata za hřích je smrt!"
Dvojí účinek Božího zjevení — totiž MILOST i SOUD — je Písmem připomínán na mnoha dalších místech, nejvýrazněji v poodhalení tajemství Boha jako LÁSKY (1J 4;8) a OHNĚ SPALUJÍCÍHO (Žd 12;29).
Vysvětlení uvažovaného úvodního textu se nabízí samým Písmem:
Křest Duchem svatým není křest ohněm!

Naopak, jde o dvě naprosto rozdílné skutečnosti. Písmo nám ukazuje Pána Ježíše jako Beránka Božího, který snímá hřích světa, ale současně Pána oslaveného, svrchovaného vládce a spravedlivého soudce živých i mrtvých. (Sk 10; 42; J 5; 22).

Co je „křest Duchem svatým"?

Před odchodem z této země připomíná Pán Ježíš učedlníkům znovu Janovo proroctví: „... ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech" (Sk 1; 5).
Všimněme si, že Pán vynechává druhou část Janova proroctví, totiž „... a ohněm". To je obdivuhodná biblická přesnost, neboť zde se hovoří o Boží milosti, která se má naplnit skrze Ducha sv. Současně upřesňuje i čas naplnění této části proroctví. Z dalšího vyprávění Skutků apoštolských poznáme snadno, že jde o událost Letnic, kdy byl seslán (dán) Duch svatý podle zaslíbení Páně (J 14; 16, 17, 26; 15:25; 16; 7-11).

Křest Duchem svatým není podle Písma znakem výjimečných duchovních zkušeností, nebo dokonce dosažení „vyššího stupně spasení", (což je zcela nebiblický pojem), ale vyjadřuje v prvé řadě naplnění zaslíbení o seslání Božího zástupce po odchodu Pána Ježíše. Dále je i vyjádřením stálé přítomnosti Ducha sv. na zemi (především v církvi a pak k obviňování světa — J 16:8). Tuto skutečnost, Janem nazývanou „křtem Duchem sv.", opisuje Písmo ještě mnoha jinými slovními obraty:

„... a přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás" (Sk 1;8),
„... vyleji z Ducha svého ... přijmete dar Ducha sv." (Sk 2;18.38),
„... sestoupil Duch sv. na všecky, kteří poslouchali slova jeho" (Sk 10; 44),
„... a Bůh svědectví jim vydal, dav jim Ducha sv., jako i nám" (Sk 15; 8).

Výraz „křest Duchem svatým" tedy není zvláštnost (specifikum), opravňující k věroučným spekulacím, ani výrazem pro dosažení jakéhosi „vyššího stupně" či dokonce „vrcholu" duchovní dokonalosti. Je toliko **jedním z mnoha vyjádření** Boží přítomnosti skrze Ducha sv. v Církvi a v každém znovuzrozeném člověku (1K 6; 19).

Tato skutečnost je nám v Písmě připomínána bohatým rejstříkem dalších výrazů, přibližujících a zjevujících nám charakter Božího jednání s člověkem: Duch Kristův, Duch Pravdy, Duch života, Duch synovství, Duch Páně, Duch moudrosti, Duch slávy a Boží, Duch milosti, Duch zaslíbení, Utěšitel.

Přítomnost a působení tohoto Ducha je základní podmínkou života víry a spasení. Vždyť je psáno: „Kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho" (Ř 8; 9).

Znovuzrození — jak o něm hovoří Pán Ježíš s Nikodémem — je právě dílem Božím v těch, kteří litují své lidské hříšnosti a nemohoucnosti a odvrací se "od svých cest", aby se obrátili k Bohu. To je právě POKÁNÍ A OBRÁCENÍ, při němž se z Boží strany dostává člověku daru věčného života, ZNOVUZROZENÍ skrze Ducha svatého.
Tak se stáváme i účastníky „křtu Duchem sv.", neboť jsme připojeni k tělu Kristovu.

Křest ohněm naproti tomu ukazuje na soud, který stihne ty, kteří Boží milost nepřijali (viz Mt 3:11-12).

ek

Dodatek redakce:

„Křest ohněm" v souvislosti s „křtem Duchem" se týká rovněž učedníků Páně ve svém kladném smyslu — je to osvědčení, duchovní růst a oslavení Pána v těch, kteří jsou vpravdě „pokřtěni Kristovým Duchem" (viz J 15:20; 16:33; 1K 3:13;F 1:28-30; 1Pt 2:21; 4:12). — Toto je druhý pohled na „křest ohněm".

Proroctví Jana Křtitele je v rámci tehdy aktuálního „evangelia království“. Toto je později přerušeno zavržením trpícího Mesiáše Židy (Dn 9:26; Iz 53:1-12; Mk 15:9-15), avšak znovu obnoveno po vtržení církve (1Te 4:13-18) v souvislosti s návratem milosti Boží opět Židům (Ř 11:22-36).

„Křest Duchem“ je Mesiášovo požehnání především Židům, kteří v Něho uvěřili v době jeho prvního příchodu na zem, kdy „musel On sám být křtěn“ křtem Božího soudu — oním „ohněm“ (Lk 12:50), aby své učedníky mohl křtít nejprve Duchem a potom i ohněm zkoušek. **Tím je zahájena éra církve** — „Božího lidu nebeského“ **prvotinami ze Židů** a obrácením milosti k pohanům (Sk 13:44-49). Tito, prvně pokřtěni Duchem, jsou potom druhotně „křtěni ohněm“, aby ve zkouškách věrnosti v nesení „svého kříže“ oslavili svého Pána, podobně jako On oslavil svého Otce.

„Křest ohněm“ je předně proces „velkého soužení pro Židy“, v němž se má zjevit a osvědčit víra věrného ostatku ze Židů v příchod jejich Mesiáše jako Krále králů v jeho slávě a velebnosti. Potom teprve budou „křtěni Duchem“, když poznají ve svém slavně přicházejícím Mesiáši Toho, kterého ve své původní nevěře „bodli“ a dosáhnou jeho odpuštění podobně jako Jákobovi synové od svého původně zavrženého bratra Jozefa (Zj 1:7; Za 12:0-14 a 13:1-9; 1M 45:4-5).

Tím je zahájena éra Židů — „Božího lidu zemského“ **ostatky ze Židů** a obrácení milosti opět k pohanům — tentokrát k těm, kteří je v době jejich největšího duchovního tříbení podporovali (Mt 24:4-14; 25:31-46) — éra tisíciletého království Pána Ježíše Krista, v níž On přijde k plnosti svých práv na této zemi (Mt 25:31-34, 41; Zj 20:1-4; Iz 11:1-16). — Toto je třetí výklad.

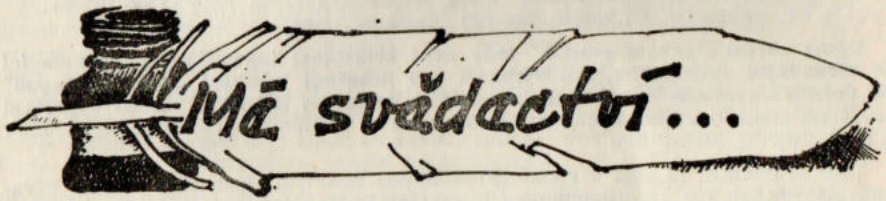

A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spaseni býti.
Sk 4:12

S jménem JEŽÍŠ jsem se poprvé setkal před několika lety v dosti veliké vzdálenosti od domova, v jedné z šumavských vesniček. Do těchto končin mě zavála má touha po hledání odpovědi na otázku, co je vlastně smysl a podstata života. V té době jsem se domníval, že uspokojivou odpověď na to dává východní filosofie — buddhismus. Dokonce jsem se rozhodl natrvalo vycestovat do míst vzniku této filosofie, do Indie. Před touto cestou jsem se chtěl náležitě připravit, naučit se jazyky a získat nezbytné fyzické kvality — a tak jsem jednoho dne odjel do drsné krajiny šumavských lesů a zde jsem začal pilně s učením a otužováním. Do svého denního programu jsem zařadil půsty, vylehávání na holé zemi, cvičení jógy a provádění dalších riskantních a nebezpečných kousků. Poznenáhlu se mými společníky stávali notoričtí alkoholici, zloději, rváči a násilníci — zkrátka lidé přestupující zákon. Tato naše společnost se stala postrachem okolních vesnic a vesniček, převážně hospod, kde jsme obtěžovali tamní pokojné hosty. A v době, když už jsem začal balancovat na pokraji zločinnosti a horlivě se o nás začala zajímat Veřejná bezpečnost, přišel jeden z členů našeho spolku s nápadem prohledat dům, ve kterém jsme byli ubytováni — že by se zde mohly nacházet ukryté zbraně z druhé světové války. Žádné zbraně jsme nenašli. Jenom já jsem tam něco našel — knihu: Svaté Písmo!

Když jsem se poprvé začetl do této knihy, pochopil jsem, že jejím prostřednictvím promlouvá Bůh k nám hříšným lidem, ale ještě jsem nepochopil, že jedině prostřednictvím Ježíše Krista můžeme tomuto Božímu hlasu porozumět a přijmout všecka přenesmírná bohatství v Něm skrytá (1Tm 2:5; Ko 2:4). I toto poznání mě dovedlo k tomu, že jsem se začal svých společníků stranit, zavrhl jsem indickou filosofii i rozhodnutí vycestovat do Indie a měl jsem jedinou touhu: vrátit se domů.

Po návratu domů jsem se setkal s členy organizace Svědkové Jehovovi neboli Badatelé bible. Ve spojení s učením této náboženské organizace jsem začal mylně chápat, že odpuštění hříchů a získání věčného života v blaženosti lze získat jen naprostou poslušností skupině lidí, která organizuje a řídí tuto společnost.

Takové chápání Božího Slova nepřinášelo spokojenost a klid do mého srdce. To mě nakonec přivedlo k rozhodnutí, že budu Svaté Písmo studovat svým vlastním rozumem. Po bezmála sedmiletém studiu jsem měl v hlavě větší zmatek než kdykoliv předtím. Fyzicky i duševně mě to vyčerpalo. Dvouletý pobyt v šumavských horách také nezůstal zcela bez následků. Ocitl jsem se na pokraji smrti. A teprve v této době, kdy jsem byl upoután na lůžko a počítal dny, které mi ještě zbývají, jsem učinil to, co jsem měl učinit již dávno. Začal jsem hledat s pláčem a pokorou (Jk 4:6). A Bůh se nade mnou smiloval a já jsem pochopil, že v tom jediném — v Pánu Ježíši — je to, co jsem tak ustavičně a doposud marně hledal; že v Něm je ten smysl i podstata nejen mého života, ale života všeho lidstva (J 1:4). Neměškaje ani chvíli, volaje k Němu, vyznávaje Mu své hříchy, otevřel jsem Mu své srdce s úpěnlivou prosbou, aby do něho vstoupil. A Pán Ježíš vstoupil a já pochopil, že jsem už dávno na tuto chvíli čekal a jen má pýcha způsobila zdlouhavou a svízelnou cestu k této úžasné proměně mého života.

Jsem šťasten, že nyní mám ve svém srdci věčný pokoj a radost ze spasení, za což mohu děkovat jen Pánu Ježíši Kristu, Synu Božímu, že svou pokorou a poslušností až do smrti kříže za mé hříchy zemřel, pro mne byl vzkříšen, posadil se na pravici Boží v slávě a oroduje za mne. -vávo-

Mladý křesťan a jeho čas

Už zase takové téma — nepříjemné a přitom donekonečna opakované. Zase bude někdo „radit“, co s volným časem. Takových článků už bylo...! (Také jste si to po přečtení nadpisu řekli?).

Snad..., ale: vždyť jsme křesťané. A pokud chceme nést toto jméno odpovědně, pak je skutečně naší povinností čas využívat. (Vykupujíce čas...“ Ef 5:16).

Že je ho málo?! S takovou „omluvou“ obstojíme možná před lidmi, ale před Bohem zcela jistě ne, protože čas je Jeho **dar**. (Sk 17:26n)

Jedna věřící studentka se „stále učí“, a proto nemá na sborovou práci (ale ani na pomoc doma) téměř žádný čas. Přitom se ovšem netají tím, že často celé hodiny nad knihou jenom sedí a „kouká do neznáma“.

Jiný mladý věřící vysokoškolák kromě pravidelné a obětavé práce ve sboru věnoval 20 minut denně studiu němčiny. Dnes ji ovládá téměř dokonale a také tím slouží Božímu lidu.

To jsou jen některé příklady z mnohých. — Týden má 168 hodin, z toho asi 50 hodin spíme ,skoro 50 hodin prožíváme ve škole nebo v zaměstnání. Kolik procent z těch zbývajících 70 hodin věnujeme modlitbám, studiu Božího Slova, shromážděním, návštěvám, přípravě na mládežnická setkání, intenzívní duchovní korespondenci? Jsme přece křesťané...

„Nemám čas, jsem unaven, nemám náladu, musím se učit, taky trochu kulturně žít, musím uklízet.“

Pán na naši práci nechce čekat až skončíme školu, až vychováme děti. (Pak začneme tvrdit, že „na práci už jsou tady mladší.")

Co tedy udělat pro to, aby na službu Jemu zůstávalo více času?

Prvním předpokladem je **chtít** a v Boží škole, kterou navštěvuje každý křesťan, se „přihlásit" také na učební předmět „Lepší využívání chvil", jehož hlavním lektorem je náš Mistr! — Bez Pána Ježíše se nám totiž absolvovat tuto školu nepodaří. A s modlitbou to půjde snadněji.

Dále je velmi účinné **začít se učit postupně, na maličkostech.** Například:

— nenechat „jen tak" uplynout minuty při každodenním cestování dopravními prostředky — tuto „nucenou" nečinnost a nudu vyměnit za užitečné přemýšlení nebo studium literatury, za opakování slovíček cizího jazyka či dokonce za tichou modlitbu;
— na přípravu do školy i na domácí povinnosti se více soustředit — vždyť se to někdy dá zvládnout daleko rychleji;
— odepřít si pár televizních pořadů a jiných atraktivních aktualit — a tím získat čas;
— vystříhat se lelkování a neplodného snění „o lákavé budoucnosti . . ."

Nemalým problémem ovšem bude **vytrvat.** Ale i to se podaří, budeme-li o to opravdově stát a pomáhat si třeba stanovením **konkrétních** cílů (nezůstat jenom u samotného předsevzetí: „ode dneška začnu využívat čas") . . .

Pán Ježíš nás nechce vyučovat pouze teoreticky, ale jako správný pedagog jde příkladem — Markovo evangelium 1,21—35:

— v Kafarnaum „hned v sobotu šed do školy, učil" (v. 21) a uzdravil člověka s nečistým duchem;
— vyšel ze školy, přišel do domu Šimona a Ondřeje (v. 29) a uzdravil Šimonovu tchyni, která trpěla zimnicí;
— večer při západu slunce se ke dveřím tohoto domu „sběhlo celé město" (v. 33) a Pán Ježíš uzdravoval, léčil a vymítal ďábly.

I ON byl člověkem a prožíval běžné lidské důsledky únavy. Neměl toho za celý den dost a neměl právo si odpočinout?

— A přece:
— „A přede dnem velmi ráno vstav, vyšel a odšel na pusté místo a tam se modlil." (v. 35)

Pojďme to zkusit — ve svém životě určitě najdeme časové rezervy, jen je třeba chtít, začít a vytrvat.

Sústredíme sa

Letia časy
ako slnečné svetlo ku pribytkom zeme.

Závratne rýchlo letí svet.
Dni zeme bežia jeden za druhým.
Obzrieť sa späť,
pokorne ako Dávid kľačať pred Bohom,
prosiť o nové, čisté srdce,
o navrátenie radosti zo spasenia —
to všetko vyžaduje čas.
A času niet.

Niet času odznova robiť pokánie,
niet času stále sa pokorovať,
niet času milovať,
niet času slúžiť.

Lebo dávame čas
na kompromisy so svetom,
na obdivovanie seba,
na prázdne rozhovory.

Vyhovárame sa na zlú dobu.
Vyhovárame sa na svoju bezmocnosť.

Kam to letíme?

Zastavme svoje kroky bez viery,
sústreďme svoje dvojité srdcia
*na bázeň **Jeho meno!***
*na bázeň **Jeho meno!***

Jana Nagajová

ZPRÁVA Z DENNÍHO TISKU

MOSKVA 10. května (Zpravodaj ČTK)

Světová církevní konference v Moskvě za záchranu života před jadernou katastrofou.

V Moskvě byla v pondělí 10. května 1982 zahájena světová konference Církevní činitelé za záchranu posvátného daru života před jadernou katastrofou. Toto reprezentativní shromáždění se uskutečnilo z iniciativy patriarchy moskevského a celé Rusi Pimena a zúčastnilo se ho na 500 zástupců největších světových náboženských organizací z téměř 100 zemí celého světa.

Moskevské konference se také zúčastnil předseda Světové rady míru Rómeš Čandra, zástupci Světové rady církví, Vatikánu a významných světových ekumenických organizací. Československo bylo zastoupeno delegací, jejímiž členy byli vedle římsko-katolických duchovních i představitelé pravoslavné, českobratrské evangelické, slovenské evangelické, československé husitské a bratrské církve.

Účastníkům konference zaslal jménem sovětské vlády pozdravné poselství člen politického byra ÚV KSSS, předseda rady ministrů SSSR Nikolaj Tichonov.

Konference skončila po pětidenním zasedání. Její závěry vyzněly jednoznačně: Za žádných okolností nepoužít jaderných zbraní.

S některými materiály vás seznámíme ještě v příštím čísle tohoto časopisu.

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Za bratom Ladislavom Palugom

Smutná správa sa rozletela po našich zboroch a rodinách. Odišiel brat LACKO PALUGA. Nech to počúvame znova a znova, nechce tomu srdce veriť a rozum pochopiť. Je to však pravda. Ľudsky krutá a boľavá. Ale ako veriaci ľudia sa v pokore poddávame vôli Najvyššieho.

Lacko Paluga prežil medzi nami 51 rokov. Je to veľa alebo málo? — pýtali sme sa slovami slúžiaceho brata na pohrebnom zhromaždení. Keď aj slabší žijú 70 a silnejší 80 rokov, je jeho odchod predčasný. Brat Paluga však dobojoval boj viery, odchádzal pripravený na stretnutie s milovaným Pánom Ježišom Kristom, poslúžil na zemi Bohu i ľuďom, zavŕšil krásny život lásky a nádeje. Z tohto hľadiska odišiel vo svoj čas do odpočinku svojho Záchrancu.

Už ako mladý študent otvoril bránu svojho srdca Pánovi Ježišovi. Ako si naňho pamätáme bez zakolísania Mu verne slúžil, navštevoval zhromaždenia, v ktorých bol vždy pripravený k aktívnej a kvalitnej službe, písal články do našej literatúry, navštevoval nemocných, zvestoval evanjelium, nevyhýbal sa napriek chatrnému zdraviu ani fyzickej práci pri úpravách modlitebne apod. Bol dôsledný „písmák", starší brat a pritom vedel citlivo a jemne riešiť aj tie najťažšie zborové a rodinné problémy. Prakticky od rannej mladosti mal zdravotné problémy, často vedel čo je bolesť, mal obmedzený hlasový fond. O to vážnejšie a presvedčivejšie zneli jeho slová. Pán cez neho oslovoval srdcia i životy. Preto sme ho mali tak veľmi radi, preto nám tak veľmi chýba.

V posledných mesiacoch sa jeho zdravotný stav stále viac a viac zhoršoval. Takmer deväť mesiacov trávil v nemocniciach. Keď ho na pár dní prepúšťali, prišiel do zhromaždenia a prihováral sa k nám. Naposledy krátko pred Veľkou Nocou. Bol už veľmi slabý a premáhal sa. Keď sme sa opýtali, ako sa má, povedal: — Telesne sa cítim veľmi zle. Zdá sa mi, že budem prechádzať pecou a azda v nej aj „zhorím". Ale nech sa stane vôľa Božia. V sobotu 24. apríla 1982 v podvečerných hodinách Pán jeho utrpenie ukončil a pozval ho domov. 30. apríla sa s ním naposledy v bratislavskom Slávičom údolí lúčila manželka Elenka, dcera Janka, ostatní príbuzní a stovky bratov a sestier z rôznych krajov našej vlasti. Slovom Božím slúžili bratia J. Ostrolucký a J. Šimko, za bratislavský zbor sa s ním lúčil brat D. Žarnovický.

Pri rozlúčke s ním sa do pera tisnú verše:

Nás bolesť jala bezrozmerná,
keď začuli sme smutnú zvesť:
Pán odvolal si svojho sluhu . . .
Je ťažko ľuďom ranu niesť.
Však neurobil náš Pán chybu —
— to v slzách vyznať chceme dnes.
Hoc chápať nevie rozum, srdce,
ni prekonávať smrti des.
Oj, vieme dobre, že raz v nebi
tam s Pánom brata stretneme.
A uschnú slzy nášho žiaľu
a radovať sa budeme!

jk

Dňa 21. 8. 1981 Pán života a smrti odvolal k sebe sestru Zuzanu ŠTEVKOVÚ vo veku 67 rokov. Sestra chodila s Pánom Ježišom 34 rokov.

Po nej odišiel k Pánovi brat Juraj KYSEĽA, ktorý od smrti svojej manželky až do konca pozemského putovania (dožil sa 81 rokov) rád chodil do zhromaždenia. Je nám smutno, že jeho stolička v zhromaždení zostala prázdna.

V máji toho roku odišiel k Pánovi 92ročný brat Juraj MLYNARIČ st. z Ábelovej. Po svojom obrátení sa desať rokov tešil z obecenstva s Pánom a odchádzal k Nemu v plnej istote zmierenia s Bohom.

Na pohrebných zhromaždeniach poslúžili svedectvom Božieho Slova bratia Azor, Hudec, Ostrolucký a Ambroš.

Dne 12. března t. r. odvolal Pán z těžké a dlouho trvající nemoci naši milou sestru Marii ZESEVIČOVOU-DYTRTOVOU ve věku 87 let, manželku námi nezapomenutelného Božího služebníka, biblického kolportéra, bratra Josefa Dytrta z Jablonného nad Orlicí. Ve svých 22 letech uvěřila v Pána Ježíše a svůj život věnovala požehnané službě nemocným. Jako vrchní sestra z Diakonie pracovala zejména v Rakovníku a v Plzni než spojila svůj život se svým manželem v r. 1944. Za tři roky po jeho smrti (od r. 1971) prožívala zbytek svého života v rodině své neteře sestry Anny Kolové v Prostějově, kde i ve zkouškách nemoci žila v radostné jistotě věčného života, jíž potěšila i ty, kteří ji přišli navštívit.

S naší milou zesnulou jsme se rozloučili na městském hřbitově v Prostějově dne 17. března t. r.

Sl